HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 10/2011 Cena $ 2.50 OCTOBER 2011

Kostel Panny Marie Růžencové v Českých Budějovicích

Kostel Panny Marie Růžencové se nachází v centru Českých Budějovic na Žižkově třídě, v areálu kláštera petrínů. Na první pohled nenápadná stavba, která zapadá do fronty fasád městských domů, skrývá uvnitř chrámový prostor se skvostnou uměleckou výzdobou, která je jednou z nejhezčích ukázek tzv. beuronského umění v jižních Čechách.

Novorománský kostel Panny Marie Růžencové byl postaven v letech 1898 - 1900 podle plánů českobudějovického stavitele Jakuba Stabernaka. Nechal jej postavit P. Klement Petr, zakladatel Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti (1888). Tato řeholní společnost, známá pod názvem kongregace petrinů byla první ryze českou mužskou řeholní komunitou. Původní sídlo kongregace ve Schmerlingově ulici, které sloužilo jako azyl pro chlapce z chudých venkovských rodin i jako místo pro několik řemeslných dílen, brzy nestačilo. Také malá kaple Panny Marie Lurdské, která byla při domě kongregace, nemohla pojmout věřící, kteří sem přicházeli na bohoslužby. P. Petr roku 1898 oslovil českobudějovického architekta Jakuba Stabernaka, který vypracoval plány budov, a požádal o pomoc benediktiny z pražského Emauzského kláštera. Návrhem a realizací interiéru a výmalby byl pověřen jejich benediktinský bratr Pantaleon Major, žák P. Lenze, který se podílel na výzdobě kostela sv. Gabriela v Praze a na obnově kaple na Monte Casinnu (Itálie), kde také studoval fresky a mozaiky. Po konzultaci s P. Klementem Petrem navrhl rozmístění nástěnné výmalby s figurálními výjevy a růžencovými tajemstvími. Navržen byl i baldachýnový oltář se čtyřmi sloupy. Základní kámen nového kostela, který měl být zasvěcen Panně Marii Růžencové, byl posvěcen 21. srpna 1898.

Celá stavba se potýkala s řadou obtíží, ale díky maximálnímu nasazení řeholníků i věřících se dílo podařilo realizovat. Předně chyběly peníze. Rozpočet na hrubou stavbu kostela byl téměř 65 tisíc zlatých. Sbíralo mezi lidmi po drobných mincích, mnozí řemeslníci pracovali za nejnižší mzdu nebo si nechali zaplatit pouze materiál. I za této situace se však stavba stala významným zdrojem obživy mnoha dělníků. Celkové náklady na kostel včetně interiéru nakonec dosáhly částky 80 tisíc zlatých. Kostel Panny Marie Růžencové byl dokončen za rekordní dva roky a byl vysvěcen biskupem Martinem Josefem Říhou 7. října 1900. Nástupcem P. Klementa Petra se stal roku 1902 P. Pius Karpíšek, který nechal u Viktora Foerstera zhotovit mozaiku na průčelí kostela.

Interiér kostela patří mezi nejvýznamnější ukázky tzv. beuronské umělecké školy v Čechách, která klade důraz na dekoraci. K jihozápadu orientovaná jednolodní stavba má čtvercový chór a půlkruhovou apsidu s přiléhající čtvercovou kaplí a na druhé straně umístěnou sakristií. V dolní části stěn je čtrnáct dřevořezeb křížové cesty, nad slovy modlitby „Zdrávas Královno" je vymalován pás patnácti obrazů ze života Panny Marie - patnáct tajemství sv. Růžence. Figurální řezbářské práce prováděli truhláři, kterým pomáhali novicové nebo bratři, zvony vznikly v českobudějovické Pernerově dílně, okna s obrazy apoštolů pochází ze sklárny v Lenoře. Kamenické prvky výzdoby pocházejí vesměs z kamenických dílen v Hořicích, odkud pocházel rovněž darovaný boční oltář, jenž byl však po dvaceti letech přenesen do kostela sv. Václava v Kostelní ulici. Kazatelna s reliéfy Dobrého Pastýře a evangelistů, boční oltáře a svatostánek jsou zpracovány převážně v novorománském stylu, oltář s postavami cherubů ukazuje i některé orientální prvky. Na dvířkách svatostánku je reliéf Nejsvětější Trojice, pod nímž jsou alegorické postavy Církve a Synagogy. Původní dřevěný kazetový strop zobrazuje Nejsvětější Trojici, Pannu Marii a sv. Jana Křtitele.

Kongregace petrinů rozvíjela v Českých Budějovicích i dalších místech naší vlasti požehnanou činnost v průběhu celé první poloviny 20.století. V noci z 13. na 14. dubna 1950 byl však klášter v Českých Budějovicích, podobně jako jiné kláštery po celé zemi, obsazen komunisty, řeholníci byli internováni a činnost kongregace režimem zakázána. Přestože kostel následujících čtyřicet let nebyl zcela opuštěný, fungoval jako kostel farní, činnost kongregace se obnovila až po roce 1989 a dnes zde bratři Nejevětější svátosti opět radostně působí.

Průčelí kostela Panny Marie Růžencové v Českých Budějovicích

V současné době je mobiliář i kostel Panny Marie Růžencové prohlášen za kulturní památku. Po třech letech intenzivní práce se podařilo za finančního přispění Magistrátu města České Budějovice, Ministerstva kultury České republiky, Česko-německého fondu budoucnosti, kongregace sester Sv. Kříže (Gemünden, Německo), Ackermann-Gemeinde Würzburg a München (Německo), pasovského biskupství (Německo), Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti a dalších dárců zrestaurovat veškeré malby v interiéru kostela. Dne 7.října 2005 se konala slavnostní mše u příležitosti dokončení všech restaurátorských prací. Podobně počátkem října 2010 zde byla dokončena generální oprava varhan za více než 1,3 milionu korun.

Foto na titulní straně:
Interiér kostela Panny Marie Růžencové v Českých Budějovicích

Říjen - měsíc Panny Marie Královny sv. růžence

Úvod
Zdráva buď,nebes Královno,
Maria, přesvatá Panno.
S andělem tebe zdravíme,
růžencem svatým slavíme.
Ó, Matko Páně přemilá,
zdrávas, zdrávas, Maria.

I. Radostný růženec

kterého jsi z Ducha svatého počala.
1. V tajemství prvém, radostném,
zvěstuje se nám spása všem
andělem, jenž tě pozdravil,
jméno tvé svaté oslavil.
Ó Matko Boží vznešená,
zdrávas, zdrávas, Maria.
s kterým jsi Alžbětu navštívila.
2. V tajemství druhém srdce tvé
plesalo v slasti blažené:
Alžběta, k níž jsi spěchala,
žehnáním tebe vítala.
Ó Matko Páně nadějná,
zdrávas, zdrávas, Maria.
kterého jsi v Betlémě porodila.
3. Při třetím svatém tajemství
svět celý plesá radostí.
Těší se nebe, jásá zem
nad narozeným Ježíšem.
Blažená Matko Kristova,
zdrávas, zdrávas, Maria.
kterého jsi v chrámě obětovala.
4. Tajemství čtvrté hlásá nám,
jak synáčka jsi nesla v chrám.
Simeon s Annou jásali,
vždyť Spasitele poznali.
Ó Matko Páně přečistá,
zdrávas, zdrávas, Maria.
kterého jsi v chrámě nalezla.
5. Tajemství páté vzpomíná,
jak jsi ho v chrámě nalezla
uprostřed kněží učených
nad jeho slovem užaslých.
Ó Matko Páně blažená,
zdrávas, zdrávas, Maria.

II. Bolestný růženec

který se pro nás krví potil.
6. V tajemství šestém Kristus Pán
od tebe, Matko, oplakán.
Naplněn smutkem velikým,
potí se potem krvavým.
Ó Matko Páně bolestná,
zdrávas, zdrávas, Maria.
který byl pro nás bičován.
7. Při sedmém svatém tajemství
trápíš se velkou bolestí.
Tvůj milý syn je bičován,
přemnoho snáší běd a ran.
Ó Matko Páně bolestná,
zdrávas, zdrávas, Maria.

který byl pro nás trním korunován.
8. V tajemství osmém proniká
tvé srdce bolest veliká.
Korunu z trní uvili,
na hlavu Kristu vsadili.
Ó Matko Páně bolestná,
zdrávas, zdrávas, Maria.
který pro nás nesl těžký kříž.
9. Deváté mluví o hoři,
v něž se tvá duše ponoří,
když syn tvůj cestou na smrt již
potkává tebe, nese kříž.
Ó Matko Páně bolestná,
zdrávas, zdrávas, Maria.
který byl pro nás ukřižován.
10. V desátém bolném tajemství
meč v srdci tvém se obrací,
na kříži když Pán Ježíš pní
a duši Otci poroučí.
Ó Matko Páně bolestná,
zdrávas, zdrávas, Maria.

III. Slavný růženec

který z mrtvých vstal.
11. Jedenácté nám hlásá zvěst,
že spása dokonána jest.
Kristus Pán slavně z mrtvých vstal,
tobě se, Matko, ukázal.
Zpívejme mu aleluja,
zdrávas, zdrávas, Maria.
který na nebe vstoupil.
12. V dvanáctém radost pro tebe:
Pán Ježíš vstoupil do nebe.
S Otcem, Duchem je v Trojici,
sám rozsoudí svět hřešící.
Raduj se, Matko přemilá,
zdrávas, zdrávas, Maria.
který Ducha svatého seslal.
13. Třínácté slaví onen den,
kdy ohni, větru podoben,
Duch svatý sestoupil z nebe,
na apoštoly, na tebe.
Zpívejme mu aleluja,
zdrávas, zdrávas, Maria.
který tě, Panno, do nebe vzal.
14. Tajemství růže čtrnácté
nás vede k svaté smrti tvé.
Pán Ježíš, syn tvůj, světů král,
na nebesa tě, Matko, vzal.
Raduj se, Panno vítězná,
zdrávas, zdrávas, Maria.
který tě v nebi korunoval.
15. Patnácté nejslavnější jest,
nejvyšší tobě vzdána čest.
Za Královnu tě nebeskou
Bůh korunoval láskou svou.
Královno nebes spanilá,
zdrávas, zdrávas, Maria.
Závěr
Růžencem jsme tě slavili,
o lásku tvou jsme prosili.
Buď na zemi nám ochranou
a na věčnosti Královnou.
Ó Matko Páně přemilá,
zdrávas, zdrávas, Maria.
Dodatek

IV. Růženec světla

který byl pokřtěn v Jordánu.
1. V prvním růžence tajemství
rozjímáme, jak Pána křtí.
Pokorně skloniv hlavu svou
obmyt byl rukou Janovou.
Jenž jazykem křtíš ohnivým,
posilni nás Duchem svým.
který zjevil v Káně svou božskou moc.
2. Tajemství druhé vzpomíná
Matka jak Syna prosila:
"Vína již hosté nemají,
Kriste, tvou pomoc žádají."
Pán koná prvé znamení:
vodu ve víno mění.
který hlásal Boží království a vyzýval k pokání.
3. V třetím růžence tajemství
od Ježíše lid všechen zví:
"Změňte se, spása přišla k vám,
Otcem jste zváni v nebes chrám."
Ó, Matko Krista, Maria,
prosiž za nás u Syna!
který na hoře Proměnění zjevil svou slávu.
4. Růžence další tajemství
o proměnění vypráví,
jak všechny jas tvůj oslnil
když na Tábor jsi vystoupil.
V slávě své znát se nám dáváš,
ctíme tebe, Pane náš,
který ustanovil eucharistii.
5. Páté tajemství zvěstuje:
Pán s učedníky stoluje;
nezvyklá slavnost koná se,
Svátost nám dána ke spáse.
Ó, Pane v chlebě, ve víně
přijmi nás k své hostině. *Kancionál č.814*

LITURGICKÁ ČTENÍ

29.neděle v mezidobí - 16.října 2011

1. ČTENÍ - Iz 45, 1.4-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin o svém pomazaném Kýrovi: „Vzal jsem ho za pravou ruku, abych mu podmanil národy, abych odpásal bedra králů, abych před ním otevřel vrata, aby žádná brána nezůstala uzavřena. Pro svého služebníka Jakuba, pro Izraele, svého vyvoleného, zavolal jsem tě jménem, poctil jsem tě, i když jsi mě neznal. Já jsem Hospodin, jiný není, není Bůh mimo mne. Přepásal jsem tě, i když jsi mě neznal, aby se poznalo od východu slunce i od západu, že mimo mne jiný není. Já jsem Hospodin, a nikdo jiný."

2. ČTENÍ - I Sol I, I-5b

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Pavel, Silván a Timotej soluňské církevní obci, která je ve spojení s Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem Kristem. Milost vám a pokoj! Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před naším Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá. Víme o vašem vyvolení, bratři Bohem milovaní. Když jsme vám přinesli evangelium, nebyla to jen pouhá slova, naopak: bylo to provázeno projevy moci, činností Ducha svatého a hlubokým přesvědčením.

EVANGELIUM - Mt 22, 15-21

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Farizeové odešli od Ježíše a uradili se, jak by ho chytili za slovo. Poslali k němu své učedníky zároveň s herodovci, aby mu řekli: „Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nedbáš lidských ohledů, nehledíš totiž na to, čím kdo je. Pověz nám tedy: Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?" Ježíš prohlédl jejich zlý úmysl a odpověděl: „Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz, kterým se platí daň!" Podali mu denár. Zeptal se jich: „Čí je to obraz a nápis?" Odpověděli: „Císařův." Tu jim řekl: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu."

30.neděle v mezidobí - 23.října 2011

1. ČTENÍ - Ex 22, 20-26

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Toto praví Hospodin: „Nesužuj přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi. Neubližujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem, a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky. Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok. Vezmeš-li si jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný."

2. ČTENÍ - I Sol I, 5c-10

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Vy sami víte, jak jsme se chovali mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku v mnohém soužení, s radostí Ducha svatého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji. Od vás se přece slovo Páně rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roznesla zpráva o tom, že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť tam lidé sami o tom vypravují, jakého přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od blížícího se Božího hněvu.

EVANGELIUM - Mt 22, 34-40

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl uvést do úzkých a zeptal se: „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?" Odpověděl mu: „'Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.' To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci."

31.neděle v mezidobí - 30.října 2011

1. ČTENÍ - Mal 1,14b – 2,2b.8-10

Čtení z knihy proroka Malachiáše.

Jsem mocný král - praví Hospodin zástupů - moje jméno je hrozné mezi národy. Nyní platí vám, kněží, tento příkaz: Jestli že neuposlechnete a nevezmete si k srdci, abyste vzdávali úctu mému jménu - praví Hospodin zástupů - stihnu vás kletbou. Vy jste sešli z cesty, jste příčinou, že mnozí nedbají o Zákon, porušili jste smlouvu s Levim - praví Hospodin zástupů. Proto i já vás uvrhnu do ponížení a potupy před vším lidem, poněvadž jste nezachovávali mé příkazy. Při udílení rad jste nebyli nestranní. Nemáme snad všichni jednoho otce? Nestvořil nás jeden Bůh? Proč jsme k sobě věrolomní, a tak znesvěcujeme smlouvu našich otců?

2. ČTENÍ - I Sol 2,7b-9.13

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Počínali jsme si mezi vámi tak něžně, jako když matka hýčká svoje děti; tak jsme po vás toužili, že bychom vám nejraději nejen odevzdali Boží radostnou zvěst, ale dali za vás i vlastní život. Tak velice jsme si vás oblíbili. Přece si ještě vzpomínáte, bratři na naši vyčerpávající námahu: ve dne v noci jsme pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám hlásali Boží evangelium. A proto i my bez ustání děkujeme Bohu za to, že když jste nás uslyšeli kázat Boží slovo, vzali jste ho ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží - vždyť jím skutečně je. A protože věříte, ukazují se na vás i jeho účinky.

EVANGELIUM - Mt 23,1-12

Slova svatého evangelia podle Matouše

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké střapce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích a když jim lidé říkají ‚Mistře'. Vy však si nedávejte říkat ‚mistr', jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno ‚otec', jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat ‚učitel', jenom jeden je váš Učitel - Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vaším služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen."

Slavnost Všech svatých - 1.listopadu 2011

1. ČTENÍ - Zj 7, 2-4.9-14

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem, jak od východu slunce vystupuje jiný anděl. Držel v ruce pečetidlo živého Boha a zvolal silným hlasem na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškoďte zemi, ani moři, ani stromům, dokud nepoznamenáme na čele služebníky našeho Boha!" A uslyšel jsem, kolik bylo těch poznamenaných: sto čtyřiačtyřicet tisíc ze všech kmenů izraelského lidu. Potom se podívám, a hle - veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!" Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyř bytostí, padli na tvář před trůnem, klaněli se Bohu a volali: „Amen. Chvála, sláva, moudrost, díky, čest, moc a síla přísluší našemu Bohu na věčné věky! Amen." Tu na mě promluvil jeden ze starců a zeptal se mě: „Kdo jsou tihle zde v bílém rouchu a odkud přišli?" Odpověděl jsem mu: „Můj pane, to víš ty." Řekl mi: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi."

2. ČTENÍ - I Jan 3, 1-3

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchovává se čistý, jako on je čistý.

EVANGELIUM - Mt 5, 1-12a

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu."

32.neděle v mezidobí - 6.listopadu 2005

1. ČTENÍ - Mdr 6,12-16

Čtení z knihy Moudrosti.

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

2. ČTENÍ - I Sol 4,13-18

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh k životu i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My živí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Bůh sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchváceni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

EVANGELIUM - Mt 25,1-13

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: 'Ženich je tady! Jděte mu naproti!' Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: 'Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.' Ale prozíravé odpověděly: 'Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodavačům a kupte si.' Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: 'Pane, pane, otevři nám!' On však odpověděl: 'Amen, amen, pravím vám: Neznám vás.' Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.září 2011

Politické události

Sever Čech stále neklidný, oblast navštívil už i premiér Petr Nečas

Nepokoje ve Šluknovském výběžku, vyvolané srpnovým útokem Romů na návštěvníky herny v Novém Boru neztrácejí na síle ani po měsíci trvání. Ačkoliv policie vyslala do oblasti posily i těžkooděnce, v průběhu září se uskutečnilo více než deset demonstrací, jichž se pokaždé zúčastnily stovky až tisíce místních. Protestující požadovali především změny zákonů, které by snížily kriminalitu páchanou nepřizpůsobivými občany. Zatímco některé protesty probíhaly pokojně a jejich cílem bylo diskutovat s místní samosprávou o možném řešení, jiné demonstrace pro jejich násilnou povahu musela usměrňovat policie. Například neohlášený pochod téměř tisícovky lidí ve Varnsdorfu, kteří se po projevu lídra Dělnické strany sociální spravedlnosti Tomáše Vandase rozvášněně vydali k romským ubytovnám, rozehnali těžkooděnci vodními děly za asistence policistů na koních. Tyto výtržnosti jsou podle policie důsledkem působení pravicových radikálů, kterých je v regionu údajně až 600. K nepokojům se vyjádřil i prezident Václav Klaus. „Tady musí stát nemilosrdně zasáhnout, zasáhnout silou," citovala jeho slova média. 19.září zavítal do severních Cech i premiér Petr Nečas, poté co ho k tomu místní vyzývali již několik týdnů. „Nemám žádný zázračný prostředek, jak okamžitě problém vyřešit," sdělil podle serveru iDnes.cz. Situaci označil za důsledek příliš štědré sociální politiky, což byl názor i poslankyně ODS Ivany Rápkové, proslulé nesmlouvavými zákroky proti nepřizpůsobivým občanům v Chomutově. Podle Nečase by výplaty sociálních dávek měly být podmíněny vykonáváním veřejných prací či řádnou školní docházkou dětí. „Bude to obnovení té samozřejmosti, že peníze nejsou zadarmo, ale něco pro ně musím vykonat," vysvětlil premiér. Dalším krokem k vyřešení současného stavu je podle něj zavedení centrálního registru přestupků. Opakované páchání přestupků by se stalo trestným činem, jenž by byl postižitelný alternativním trestem, například opět veřejně prospěšnými pracemi. Předseda vlády také plánuje zvýšení počtu policejních hlídek v rizikových oblastech.

Teroristické útoky 11. září si Češi připomněli na několika pražských akcích

Deset let od zřícení Světového obchodního centra v New Yorku připomněla pietní shromáždění na Jungmannově náměstí a v bazilice sv. Jiří na Pražském hradě. V souvislosti s tragickým výročím také na různých místech vystoupilo několik hudebních skupin. Zastánci konspiračních teorií o 11.září se sešli na Václavském náměstí. Dějištěm akce k uctění obětí 11.září, jejíž motto znělo Společně proti terorismu, antisemitismu, rasismu a totalitám, se stalo Jungmannovo náměstí. Tam promluvil ministr obrany Alexandr Vondra, poradce premiéra a ředitel Občanského institutu Roman Joch a další hosté. Hudební doprovod zajistil Pavel Bobek. Zazněla i modlitba za oběti terorismu. V prostorách baziliky sv. Jiří uspořádal Hasičský záchranný sbor hl. m. Prahy pietní večer k uctění 343 amerických kolegů, kteří zahynuli při zásahu v troskách Světového obchodního centra. „Není náhoda, že se dnes nacházíme v bazilice sv. Jiří. Svatý Jiří bojující s drakem symbolizuje boj se zlem. Hasiči, ať už se jmenují firefighters, bomberos nebo kabajim, bojují se zlem tak, že pracují bližnímu ku prospěchu," pronesl na úvod hlavní organizátor a zároveň velitel hradního hasičského sboru Radek Stránský. Později promluvil i ředitel HZS hl. m. Prahy Dalibor Gosman: „Měl jsem možnost (na návštěvě New Yorku po útocích) se na každém kroku přesvědčit, že lidé, kteří byli velice citelně zasaženi ve vlastním domově, pochopili, co pro ně a jejich blízké, kteří tento teroristický útok nepřežili, vykonali hasiči... Proto vzdáváme deset let od tragických událostí čest jejich památce." S projevy dále vystoupili velvyslanec USA Norman L. Eisen a ředitel kanceláře prezidenta republiky Jiří Weigl. Nechyběl smuteční ceremoniál skládání americké a české vlajky, zazněly také obě státní hymny. Součástí programu byly i hudební vstupy orchestru Berg se skladbami S. Barbera, G.F. Handela a M. Brucha. Pietní vzpomínka se uskutečnila týž den na Kampě u pomníku 343 newyorským hasičům a záchranářům. K připomenutí tragického výročí posloužil i Střelecký ostrov, který se na celý den stal „zónou beze strachu a bariér". Společný koncert na tomto místě odehrála kapela The Tap Tap (založili ji studenti – vozíčkáři Jedličkova ústavu) a písničkář Xindl X. Vedle hudební produkce se uskutečnila i diskuse o bezpečí uprostřed Evropy, ale také o bariérách ve městech a životě s handicapem. Ostrov byl celý den přístupný bezbariérovou lodí z náplavky a výtahem z mostu Legií. Vzpomenout na události 11. září bylo možné i v zahradě Černínského paláce, kde koncertovala skupina Plastic People of the Universe. Koncert zahájili ministr Alexandr Vondra a primátor Prahy Bohuslav Svoboda. Návštěvníci si mohli dopřát i prohlídku výstavy fotografií Jana Šibíka s názvem New York - 11. září 2001, model památníku Antonína Kašpara s názvem To bijí Heroes! a expozici Rekonstrukce Lógaru o aktivitách České republiky při obnově Afghánistánu. Zastánci konspiračních teorií, podle nichž za útoky 11. září nestojí Al-Káida, nýbrž americká vláda a tajné služby, se sešli na Václavském náměstí. Někteří ze shromážděných kritizovali údajně nepravdivé informace médií a zahraniční politiku USA, vycházeli při tom z nesrovnalostí a rozdílů v oficiálních prohlášeních. Demonstraci pořádala skupina New World Order Opposition. Později se demonstranti přesunuli před budovu České televize na Kavčích horách.

Novým ředitelem České televize je Petr Dvořák

Bývalý šéf TV Nova Petr Dvořák povede příštích šest let veřejnoprávní Českou televizi. Rozhodla o tom 21.září Rada ČT a to 12 z 15 mož-

ných hlasů. Mezi hlavní ambice nového generálního ředitele patří zavedení nového kanálu pro děti, vzdělávacích programů a zvýšení úrovně zpráv. Petr Dvořák (46) porazil v druhém kole Hynka Chudárka, bývalého výkonného ředitele hudební televize Óčko. V pětici kandidátů, ze kterých měla Rada na výběr, byl i výkonný ředitel ČT24 Roman Bradáč, bývalý marketingový ředitel TV Prima a pražského dopravního podniku Jan Svoboda a prezident Česko-německé obchodní a průmyslové komory Radomír Šimek. "Naprosto respektuji rozhodnutí Rady ČT. Je to rozhodnutí, ke kterému jistě dospěla po zralé úvaze," okomentoval výsledek volby po jednání kabinetu premiér Petr Nečas a označil Dvořáka za nejvýraznějšího kandidáta. Do funkce Dvořák nastoupí 1. října a za priority pro nejbližší dobu označil rozpočet na příští rok a sestavení manažerského týmu. "Doufám, že se mi podaří splnit to, co jsem slíbil v projektu i v prezentaci," řekl zvolený ředitel. Ve funkci nahradí Jiřího Janečka, který rezignoval ze zdravotních důvodů. Předseda Rady Milan Uhde k výsledku dodal: „Budu se samozřejmě snažit o to, aby Rada kriticky sledovala činnost nového generálního ředitele. Aby se nedala zaujmout jen jeho sliby, ale aby se dívala na to, jak je uskutečňuje. Odcházím z této schůze s vědomím, že jsme neudělali chybu, že jsme si počínali nejlépe, jak to v daných okolnostech bylo možné."

Poslanecká sněmovna se opět pokouší prosadit přímou volbu prezidenta

Přímá volba prezidenta prošla prvním čtením v Poslanecké sněmovně. V úterý 20.září podpořilo vládní návrh 129 ze 140 přítomných poslanců. Ani případné přijetí normy dolní komorou (koalice ani v ní nemá ústavní většinu) ještě nebude znamenat, že příští hlavu státu budou v roce 2013 vybírat občané. Ke schválení ústavní změny je potřeba i souhlasu Senátu, v něm má ovšem převahu opoziční sociální demokracie, která žádá s přímou volbou i změnu pravomocí hlavy státu. Navíc se senátoři příliš nechtějí vzdát pravomoci volit prezidenta a v tomto případě nemůže Sněmovna přehlasovat Senát. V parlamentu jde už o devátý pokus o zavedení přímé volby, přičemž všechny předchozí selhaly.

Úspěšné dny NATO v Mošnově

Dny NATO zaznamenaly rekordní účast. Na přehlídku vojenské techniky v Mošnově u Ostravy přišlo během předposledního zářijového víkendu celkem 225 tisíc diváků. Ti tak pokořili návštěvnost z minulého roku téměř o čtyřicet tisíc. Rekordní byla také účast 18 států. K vidění byl letoun včasné vzdušné výstrahy AWACS nebo americký strategický bombardér B-52. Diváci obdivovali i ukázky vojenských a záchranářských operací či vystoupení špičkových leteckých akrobatických skupin, např. lotyšských Baltic Bees a tureckých Turkish Stars. Zájem o akci způsobil dopravní komplikace.

Hokejová tragédie: u Jaroslavle se zřítilo letadlo s celým týmem, zahynuli i tři Češi

Nejen Rusko, ale i Českou republiku a Slovensko zasáhla letecká tragédie u ruského města Jaroslavle, kde se letadlo Jak-42 s týmem hokejistů Lokomotiv Jaroslavl zřítilo krátce po startu. Všichni hráči při neštěstí přišli o život, mezi nimi i trojice českých mistrů světa - Jan Marek, Karel Rachůnek a Josef Vašíček. Mezi oběťmi byl i kapitán slovenské reprezentace Pavol Demitra. Letadlu se z dosud nezjištěných příčin nepodařilo nabrat výšku, a to mělo za následek jeho zřícení. Na palubě bylo podle oficiálních zdrojů 45 lidí – 37 členů hokejového klubu a osm členů posádky. Havárii přežil pouze jediný člověk, palubní inženýr Alexandr Sizov, který však v momentě tragédie nebyl v kabině, a tudíž nedokáže určit příčinu pádu. Česká média viní zastaralost ruské letecké techniky. Památku českých hokejistů uctily tisíce lidí na pražském Staroměstském náměstí. Tryzny 11. září se jich zúčastnilo na dvacet tisíc, včetně hokejistů Jaromíra Jágra, Patrika Eliáše či Dominika Haška. Pietní akci moderoval televizní sportovní komentátor Robert Záruba a za hokejovou veřejnost se se zesnulými rozloučil prezident svazu Tomáš Král. Hokejový svaz už den po tragédii rozhodl, že v reprezentaci budou provždy vyřazena čísla dresů 4 (Rachůnek), 15 (Marek) a 63 (Vašíček). Svíčky na Staroměstském náměstí, které bylo v minulosti svědkem triumfálního vítání hokejových hrdinů, přibývaly ještě po několik dní. Neštěstí také vyvolalo doslova hysterický smutek na sociálních sítích.

Ocenění pro českého ministra financí

Miroslav Kalousek již podruhé obdržel ocenění pro nejlepšího ministra financí ze všech rozvíjejících se ekonomik ve střední a východní Evropě. Cenu mu ve Washingtonu udělil mezinárodní ekonomický časopis Emerging Markets. Své rozhodnutí magazín zdůvodnil Kalouskovým přínosem ke zvýšení prestiže ČR na zahraničních trzích a mezi investory. Poprvé získal Kalousek ocenění před třemi lety.

Ze Slovenska

Iveta Radičová obhájila funkci premiérky

Jednání o nedůvěře ve slovenském parlamentu dopadlo dobře pro premiérku Ivetu Radičovou. Ta čelila v polovině září návrhu na odvolání, které proti ní vznesla opozice v čele s expremiérem Robertem Ficem. Opozice viní premiérku mimo jiné z neschopnosti řídit vládu a přijímat zásadní rozhodnutí. Pro návrh na vyslovení nedůvěry, jehož přijetí by znamenalo pád vlády, hlasovalo jen 69 opozičních poslanců, zapotřebí bylo 76 hlasů. Přes napětí ve čtyřčlenné koalici pravého středu se k návrhu nepřidal žádný z vládních poslanců.

Ekonomika

Vláda se shodla na podobě státního rozpočtu

Stát by měl příští rok hospodařit se schodkem 105 miliard korun, což je o 30 miliard méně než letos. Podle premiéra Petra Nečase deficit veřejných financí klesne o 3,5 %. K jednomyslnému hlasování vlády premiér dodal, že považuje za klíčové, že dosáhli koaliční shody.Podle opozice a odborů je ale rozpočet postaven na chybném odhadu růstu české ekonomiky. Proti vládním 2,5 %, počítá Česká národní banka se 2 % a MMF s 1,8 %. Návrh státního rozpočtu zohledňuje zvýšení snížené sazby DPH v příštím roce z 10 na 14 %.

Opatření zdraží například potraviny, léky i tisk. V roce 2013 se pak mají obě sazby DPH sjednotit na 17,5 %. Nečasův kabinet tím chce získat 20 až 30 miliard korun do státní pokladny. V případě výraznějšího zpomalení české ekonomiky se uvažuje o variantě 19% DPH.

Zadlužení českých domácností ke konci srpna vzrostlo na 1,09 bilionu korun

Zadlužení českých domácností u bank a finančních institucí ke konci srpna dosáhlo 1091,45 miliardy korun, což představuje meziměsíční nárůst o 5,62 miliardy korun (0,51%). V pátek 30.září o tom informovala Česká národní banka (ČNB). Meziročně se zadlužení domácností zvýšilo o 69,17 miliardy korun (+6,34 %). Na každého obyvatele České republiky tak připadá dluh ve výši 105 898 korun. Zadlužení podniků ke konci srpna činilo 939,36 miliardy korun při meziměsíčním snížení o 1,73 miliardy korun. V porovnání se srpnem 2010 vzrostlo o 32,41 miliardy korun (+3,45%). ČNB poskytuje statistiku o zadlužení domácností a podniků každý měsíc v rámci národního měnového přehledu. Ten se odvozuje z bilancí finančních institucí, které kromě centrální banky, obchodních bank a poboček zahraničních bank v České republice, obsahují také fondy peněžního trhu, úvěrní a spotřební družstva.

Kurzovní lístek 30.9. 2011 (střed)

EUR, 1 .....24.755
Kanada, 1 .....17.548
USA, 1 .....18.331

Kultura

Do kin zamířil Alois Nebel, první český snímek kombinující kreslený a hraný film

Film na motivy kultovního třídílného komiksu Jaroslava Rudiše a Jaromíra 99, který se od 29. září začíná promítat široké veřejnosti, vznikl díky unikátní technologii, tzv. rotoskopii. Režisér Tomáš Luňák poprvé v historii české kinematografie zkombinoval hraný a kreslený film. Černobílý celovečerní snímek vznikal několik let, několikrát to dokonce údajně vypadalo, že se projekt zruší. Vše však bylo zdárně dokončeno, doplněno soundtrackem od Václava Neckáře, Marie Rottrové, Václava Koubka či Priessnitz, který se 23. září dočkal křtu v pražském Divadle Archa. Příběh výpravčího Aloise Nebela (Miroslav Krobot) začíná na podzim roku 1989 na železniční stanici Bílý Potok v Jeseníkách. Nebel je spíše tichým samotářským typem, kterému se tu a tam zjevuje ve vidinách Dorothe (Tereza Voříšková), oběť násilného odsunu Němců po 2. světové válce. Další postavy, výhybkář Wachek (Leoš Noha) společně se svým otcem (Alois Švehlík) pokoutně obchodují s důstojníky sovětské armády, všude je však líný klid. Ten naruší až Němý (Karel Roden), který se se sekerou vydá přes hranice pomstít svoji matku. Halucinace nakonec Nebela přivedou do psychiatrické léčebny, a přijde tak o místo výpravčího. Když se později vydává do Prahy najít novou práci, na Hlavním nádraží najde svou osudovou lásku, toaletářku Květu (Marie Ludvíková). Rozhodne se tedy pro návrat zpátky do hor, aby se znovu setkal s Němým a dokončil svůj boj. Svého prvního uvedení se ponurý film plný těžké atmosféry dočkal na mezinárodním filmovém festivalu v Benátkách. Česká předpremiéra se odehrála v malém kině Pohoda na Jesenicku, místu, které má k Nebelovi nejblíže. Kvůli malé kapacitě kina se musela hned dvakrát opakovat.

Zemřel Otakar Vávra, legenda českého filmu

Český film přišel o jednu ze svých nejvýraznějších postav. V noci na 16.září zemřel ve věku sta let režisér, scenárista a pedagog Otakar Vávra. Známý scenárista a režisér na tom nebyl zdravotně nejlépe již od léta, kdy upadl a zlomil si krček. Operaci zvládl bez potíží, od konce srpna byl však hospitalizován. Rodina se s Otakarem Vávrou rozloučila v motolském krematoriu na uzavřeném obřadu. Přátelé a žáci se budou moci začátkem října zúčastnit vzpomínkového aktu na pražské Filmové a televizní fakultě, kde Vávra založil katedru režie, na níž vychoval několik mimořádných osobností českého filmu, jako jsou například Evald Schorm, Věra Chytilová či oscaroví Jiří Menzel či Miloš Forman. Na Vávru vzpomíná i několik zahraničních osobností, mezi nimiž nechybí známý balkánský režisér Emir Kusturica. „Profesor Vávra je pro mě vším, co stálo na začátku mé filmové kariéry. Jestli jsem se něco naučil o filmových formách, tak od něj," uvedl pro iDnes.cz. V průběhu svého života zažil Vávra sedm režimů, zažil prezidenty od T.G. Masaryka po Václava Klause a stal se držitelem medaile Za zásluhy (2004) a Českého lva za dlouholetý přínos na domácí filmové scéně. Na otázku Pátku. magazínu LN, zda je pyšný na to, že je zřejmě jediný umělec, kterého od první republiky odměnil každý režim, Vávra v čase oslav svých 100. narozenin odpověděl: „Ale proč ne. Já jsem ty filmy dělal poctivě, jak jsem nejlépe uměl. Práce pro mě byla nejdůležitější, chtěl jsem točit, a tak jsem občas uhnul. Mohl jsem netočit, ale to nešlo, filmař bez kamery neznamená nic. Film byl pro mě život." Vávra působil do svých 95 let na pražské FAMU a jeho studenti ho označují za patrona československé nové vlny. Vychoval řadu významných režisérů, jmenovitě Miloše Formana, Jana Schmidta, Věru Chytilovou, Lordana Zafranoviče, Evalda Schorma či Jiřího Menzela. "Naučil filmaře na Barrandově respektu k profesi, nutil lidi, aby dělali filmy pořádně. Vedle toho všechno sestavil do učebního plánu a učil nás, že film je součást kultury a musí ho dělat vzdělaní lidé, " dodal Menzel. Otakar Vávra byl autorem více než 80 scénářů a natočil padesátku filmů. Zasloužil se rovněž o několik vrcholných děl české kinemtografie, ale režíroval také prorežimní snímky z padesátých a sedmdesátých let. Mezi jeho nejslavnější filmy patří poetická Romance pro křídlovku, existenciální Zlatá reneta a politické podobenství Kladivo na čarodějnice.

Televize Barrandov připravila nový pořad, diváci v něm vyberou největší český hit

O nejoblíbenějším českém hitu rozhodnou diváci nové zábavné hudební show To byl náš hit, kterou bude od října vysílat televize Barrandov. Pořad plný hitů minulého i

tohoto století je největším dosavadním projektem televize, upozornil ve čtvrtek moderátor Petr Vondráček. Pořad, v němž zazní největší hity od dob první republiky do současnosti, bude mít celkem 11 dílů a bude se vysílat živě. "Podmínkou pro všechny interprety, kteří představí vlastní úpravy největších českých hitů, tak byla ochota vystoupit živě," zdůraznil supervizor projektu Janis Sidovský. První díl, který televize odvysílá už v pondělí 3.října, bude nesoutěžní, ve speciální epizodě zazní největší československé hity a vystoupí řada známých osobností. Každý další pondělní podvečer už budou následovat díly soutěžní. Během těch diváci v SMS hlasování rozhodnou, která úprava písně z každé epizody se jim líbila nejvíce, čímž jí zajistí postup do semifinálových kol. Soutěžní díly půjdou po sobě chronologicky, 10. října se začne epizodou plnou hitů 60. let, následovat budou léta 70. a 80., poslední říjnový den se mohou diváci těšit na hity let 90. let, o týden později na nejznámější písně současnosti, sedmý týden bude patřit písním pro pamětníky a celý cyklus uzavřou melodie známé z filmů a televize. Cílem zábavného pořadu je nejen rozhodnout o nejoblíbenější české písni, ale také představit skladby v nezvyklém aranžmá. Hity tak nezazní nikdy z úst původního interpreta, skladbu pokaždé představí známí čeští zpěváci v novém aranžmá. V dílu věnovaném hitům 60. let si třeba Václav Noid Bárta zazpívá legendární Trezor, který původně nazpíval Karel Gott, finalisté prvního dílu talentové show Česko hledá SuperStar Sámer Issa a Martina Balogová si zase v dílu filmových melodií střihnou hit Můj čas ze seriálu Sanitka. V epizodě věnované současnosti vystoupí zpěvačka Jitka Zelenková s úpravou nedávného hitu Anety Langerové Hřišná těla, křídla motýlí. Po odvysílání těchto tematických dílů by měla následovat dvě semifinálová kola, celý pořad potom vyvrcholí 12. prosince, kdy televize oficiálně vyhlásí nejoblíbenější český hit. Pra každý večer si televize připravila také speciální hosty, kteří budou řadu písní prokládat postřehy a zkušenostmi z jednotlivých dekád. Pozvání do prvního soutěžního dílu věnovaného 60. létům už přijal například režisér Miloš Forman nebo český zpěvák a divadelník Jiří Suchý. Pořad vznikl na popud Janise Sidovského a kombinuje nápady z několika hudebních show úspěšných v zahraničí. "Ten pořad je zaměřený vlastně na všechny generace diváků," řekl Mediafaxu Sidovský s tím, že věří, že si najde své příznivce napříč všemi generacemi lidí, kteří mají rádi hudbu. Zábavná show startuje 3. října, vysílat ji bude TV Barrandov každé pondělí od 20 hodin a pořadem bude provázet herec a hudebník Petr Vondráček. To byl náš hit je podle Sidovského největším projektem, který televize Barrandov za svou existenci připravila.

Sport

Fotbalová liga: Sparta vévodí tabulce. Formu potvrdila v nejslavnějším derby

Na domácím hřišti porazili 26.září fotbalisté Sparty svého rivala Slavii 3:0. Vyhráli tak v této sezóně nejvyšší domácí soutěže již osmé utkání v řadě a vytvořili její rekord. V tabulce mají náskok osmi bodů na druhý Jablonec. Loňský mistr Viktoria Plzeň ztrácí na pátém místě po osmi odehraných kolech již deset bodů. Vršovická Slavia se před derby nacházela ve spodních patrech tabulky. Na vyprodané Letné se prezentovala bojovným výkonem, ale už ve 27. minutě nezadržela útočný výpad Sparty. Hlavou se i přes dobrý zákrok brankáře Kamila Čontofalského prosadil Jiří Jarošík. Obrana Slavie kapitulovala do poločasu ještě jednou. Milan Nitriansky nepokryl nabíhajícího Ladislava Krejčího, který dokázal míč po zákroku brankáře nasměrovat do branky. Ani v druhém poločase se projev hry nezměnil a byla to Sparta, která držela Slavii na její polovině. S ojedinělými útoky Slavie si poradila bezchybná obrana domácích. Sparta se dále dostávala do gólových šancí. V 56. minutě se na branku hostů řítila dvojice Léonard Kweuke a Peter Grajciar. Druhý jmenovaný však na nahrávku kamerunského útočníka před prázdnou branku nedosáhl. O devět minut později se stejná dvojice ze vstřeleného gólu po podobné akci radovala. Do konce utkání se již skóre nezměnilo a Sparta se ve skvělé atmosféře před domácími fanoušky radovala z další cenné výhry. Červenobílí nevystoupili z krize a v lize jsou až na 13. místě.

Fotbalisté Jablonce figurují na druhé pozici především díky vynikající střelecké formě útočníka Davida Lafaty. S třinácti trefami si drží průměr téměř dvě branky na zápas. V posledním utkání s nováčkem Viktorií Žižkov se prosadil dvěma proměněnými pokutovými kopy. Jablonec zvítězil na domácím hřišti 3:1. Viktoria je se čtyřmi body na 14. místě.

Hůře si stojí jen dva týmy. České Budějovice a Baník Ostrava, který je s pouhým bodem na poslední příčce tabulky. Tým se střelecky trápí a už 453 minut nedokázal vstřelit branku. V tomto ohledu nepomohl ani z ciziny se navrátivší kanonýr Václav Svěrkoš. Potvrdil to i domácí zápas s jedenáctým Slovákem. Ostravané prohráli 0:1.

Překvapením je nejen páté místo vršovických Bohemians, ale i pozice čtvrtého pražského klubu Dukly ve středu tabulky. Oba týmy si i s kádry bez velkých jmen drží stabilní výkonnost.

Stručně ze sportu

* Jedinou medaili na atletickém mistrovství světa v jihokorejském Tegu vybojovala pro ČR oštěpařka Barbora Špotáková. V dramatickém finále se dlouhými pokusy přehazovala v boji o první místo s Ruskou Marií Abakumovou, která nakonec druhým nejlepším výkonem historie 71,99 m zvítězila. Výkon stříbrné Špotákové byl o 41 cm kratší.

* Poprvé se stala mistryní skifařka Miroslava Knapková. Ondřej Synek na slovinském jezeře Bled titul neobhájil, nestačil jen na Novozélanďana Mahého Drysdalea.

* Čeští tenisté se udrželi v elitní skupině Davisova poháru. V barážovém utkání proti domácím Rumunům zvítězili 5:0. Své zápasy zvládly nejen tradiční opory Tomáš Berdych a Radek Štěpánek, ale v dohrávce si se svými soupeři poradili i Jan Hájek a Lukáš Rosol, pro kterého to byla premiéra v českých barvách.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Nový nuncius pro Českou republiku

Papež Benedikt XVI. 15.září 2011, jmenoval nového apoštolského nuncia pro Českou republiku Mons. Giuseppe Leanzu, titulárního arcibiskupa lilibejského. Mons. Leanza se narodil 2.ledna 1943 v italském městě Cesaro. Na kněze byl vysvěcen 17.července 1966 a inkardinován do diecéze Patti. V roce 1970 začal studovat na Papežské církevní akademii v Římě. V roce 1972 získal doktorát z kanonického práva a vstoupil do diplomatických služeb Svatého stolce. Následně působil na nunciaturách v Paraguay, Ugandě a Spojených státech amerických. Od roku 1984 pracoval v Sekci pro vztahy se státy na Státním sekretariátu papežské kurie. 22.září 1990 přijal z rukou kardinála Casaroliho biskupské svěcení a byl jmenován titulárním arcibiskupem lilibejským. 3.července 1990 se stal apoštolským nunciem na Haiti. 4.června 1991 byl jmenován apoštolským nunciem v Zambii a Malawi. 29.dubna 1999 byl stanoven apoštolským nunciem pro Bosnu a Hercegovinu a 15.května 2002 rovněž pro Slovinsko a Makedonii. Od 22.února 2003 pak působil jako apoštolský nuncius v Bulharsku a od 22.února 2008 v Irsku. 15.září 2011 ho Svatý otec jmenoval apoštolským nunciem pro Českou republiku. Mons. Leanza hovoří italsky, francouzsky, anglicky a španělsky.

Pražský arcibiskup Dominik Duka navštívil USA

Ve dnech 19. - 25. září 2011 uskutečnil pražský arcibiskup Dominik Duka OP týdenní návštěvu Spojených států amerických, kde se zúčastnil oslav 170. výročí narození Antonína Dvořáka.

V neděli 25. září 2011 byl arcibiskup Duka v bazilice Neposkvrněného Početí ve Washingtonu hlavním celebrantem mše svaté k uctění Antonína Dvořáka. Bohoslužba v kryptě baziliky byla duchovním vyvrcholením Dvořákova festivalu "Mutual Inspiration Festival 2011", který ve Washingtonu od 8. září do 28. října pořádá českoamerická komunita. Mše byla sloužena nejen na počest 170. výročí Dvořákova narození, ale také jako připomínka 200. výročí narození sv. Jana Nepomuka Neumanna, biskupa z Filadelfie. Při bohoslužbě byla provedena Dvořákova Mše D-dur, "Lužanská" a po ní následovalo neformální setkání českoamerické komunity s arcibiskupem Dukou na české ambasádě.

Slavnostní mši ve Washingtonské bazilice předcházela série mnoha setkání. Bezprostředně po příjezdu pražský arcibiskup v rezidenci českého velvyslance Petra Gandaloviče povečeřel s prezidentem Václavem Klausem. Český prezident se ve Washingtonu zastavil během své cesty na 66. zasedání Valného shromáždění Organizace spojených národů v New Yorku. Slavnostní večeře v rezidenci českého velvyslance se zúčastnil také vojenský přidělenec generál Přemysl Škácha s manželkou. V úterý 20. září proběhlo setkání pražského arcibiskupa s washingtonským arcibiskupem kardinálem Donaldem W. Wuerlem, který je vedoucí osobností církve ve Spojených státech. Arcibiskup Duka vyjádřil vděčnost české církve za pomoc církve v USA a oba arcibiskupové se shodli na potřebě modlit se za mladé lidi, aby byli otevřeni tomu rozpoznat své povolání. Ve středu 22.září proběhlo jednání na sekretariátu americké biskupské konference, která sídlí rovněž ve Washingtonu v blízkosti baziliky Neposkvrněného Početí. Arcibiskupa Duku přivítal generální sekretář Mons. Ronny Jenkins spolu s dr. Declanem Murphy, který je zodpovědný za pomoc amerických katolíků církvi v naší části světa. Při setkání byly dojednány některé formy konkrétní spolupráce, zvláště možnost inspirovat se v rozvoji katecheze, která je klíčová pro výchovu dalších generací. V odpoledních hodinách se pak arcibiskup Duka setkal s Georgem Weigelem, americkým politologem a autorem biografie blahoslaveného papeže Jana Pavla II., který nedávno vydal druhý díl této své knihy, v níž čerpá také z nedávno odtajněných archivů polské státní bezpečnosti, Stasi a KGB. Při setkání nabídl možnost tuto svou novinku vydat také v českém překladu.

Po stopách 124 korejských kandidátů blahořečení

Biskup korejské diecéze Daejeon, Mons. Lazarus You Heung-sik vedl počátkem září věřící v modlitbách na místa spojená s životy národních mučedníků. Tři tisíce věřících ušlo v tiché modlitbě 13 kilometrů a na závěr se zúčastnilo slavnostní mše na památku 124 korejských Služebníků Božích, které by, jak doufají, Svatý stolec mohl v brzké době blahořečit. "Tito laičtí misionáři, kteří zemřeli, aby otevřeli Koreu Kristu, nám ukazují cestu a my je uctíváme modlitbou a tichem," komentoval procesí Mons. You. "Tato 'pouť duší' dokazuje, že naše země potřebuje modlitbu a meditaci, aby dosáhla opravdového míru," dodal.

124 mužů a žen se stalo mučedníky mezi lety 1791 a 1884. Obzvláště uctíván je P. Thomas Choe Yang-eop, který svou evangelizační činností pokryl místa vzdálená od sebe až 2800 km, aby zvěstoval i v nejzazších koutech země. Většina z uctívaných však nebyli duchovní. "Oběť těchto laiků je svědectvím o protikatolickém pronásledování a vidíme je jako důvod toho, že se naše země otevřela Kristu. Proto po svatořečení 103 Korejců papežem Janem Pavlem II. očekáváme blahořečení i těchto svědků víry," uvedl Mons. You. Korejští křesťané hodlají i nadále své vzory touto cestou uctívat a doprovázet k blahořečení. Na 15. října chystají další tentokrát 16 km dlouhou pouť.

K poutím se připojuje i skupina 90 mladých katolíků, kteří se v srpnu tohoto roku s Mons. You vydali na Světové dny mládeže do Madridu. "Mladí lidé rostou a jsou nespoutaní, jak to má v mládí být, ale stále více objevují krásu modlitby a kontemplace. Určitě chceme společně vyrazit na Světové dny mládeže do Rio de Janeira a doufáme, že za čtyři roky budou Světové dny mládeže u nás v Koreji," uzavřel Mons. You.

Podle zpráv České biskupské konference

Papež Benedikt XVI. navštívil rodné Německo

Mezi věřícími po přistání na letišti Tegel u Berlína

Ve dnech 22. až 25.září 2011 se uskutečnila apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. v Německu. Cestou z Říma do Berlína se v letadle konala krátká tisková konference, při níž papež odpověděl 68 přítomným žurnalistům na čtyři otázky. První byla velmi osobní a týkala toho, nakolik Benedikt XVI. pociťuje svou německou národnost a nakolik jej ovlivňuje? Papež odpověděl: *Narodil jsem se v Německu a kořen nelze a nemá se odtínat. Svou kulturní formaci jsem obdržel v Německu, mým jazykem je němčina a řeč je způsob, jakým duch žije a jedná... Když se věnuji teologii, vycházím z toho, co jsem se naučil na německých univerzitách, a musím, bohužel, připustit, že většinu knih dosud čtu spíše v němčině než v jiných jazycích. Proto je způsob mého bytí velmi silně německý. Příslušnost k německým dějinám s jejich velikostmi i slabinami nemůže a nemá být zrušena. Pro křesťana však také platí, že se křtem rodí znovu, v novém lidu, který se skládá se ze všech národů a kultur a ke kterému opravdu patří, aniž by ztrácel svůj přirozený původ. Když pak někdo přijme velkou zodpovědnost, jako jsem ji přijal já za tento nový lid, je zřejmé, že se s ním ztotožňuje stále více. Kořen se stává stromem, jenž sahá různými směry a fakt příslušnosti k tomuto velkému společenství katolické církve, lidu složeného ze všech národů, je stále živější, hlubší a utváří veškerou existenci, aniž by bylo třeba zříkat se minulosti. Původ tedy zůstává, zůstává kulturní základ a přirozeně zůstává zvláštní láska a zvláštní odpovědnost. Ta je však zasazena a rozšířena v širší příslušnosti k* civitas Dei, *jak by řekl Augustin, lidu všech národů, ve kterém jsme všichni bratry a sestrami.*"

Když papežský speciál prolétal vzdušným prostorem České republiky. Svatý otec při té příležitosti zaslal telegram prezidentovi ČR Václavu Klausovi: „*U příležitosti přeletu vzdušným prostorem České republiky do Německa na svou pastorační návštěvu si dovoluji Vás, pane prezidente, i obyvatele této vzácné země co nejsrdečněji pozdravit. Vyprošuji od Boha veškeré dobro k trvalému duchovnímu a materiálnímu rozvoji Českého národa a všem Vám posílám zvláštní požehnání.*"

Po přistání na letišti Tegel, kde papeže osobně přivítali kancléřka Merkelová a prezident Christian Wulff, se oficiální uvítací ceremoniál konal přímo na zámku Bellevue, tedy v sídle prezidenta Spolkové republiky. Během slavnostního uvítání Benedikt XVI. zdůraznil priority své cesty: *"Nepřijel jsem, abych sledoval politické a ekonomické zájmy - jak to oprávněně dělají jiní státníci, ale přijel jsem setkat se s lidmi, mluvit o Bohu."*

V odpoledních hodinách Svatý otec navštívil Bundestag, Německý spolkový parlament, na pozvání jeho předsedy Norberta Lammerta. Bylo to potřetí, kdy hlava katolické církve pronesla projev v aule parlamentu, po historických proslovech Jana Pavla II. v Římě a ve Varšavě, a poprvé v historii, co papež německého původu promluvil na půdě německého parlamentu. Papež svou řeč zahájil příběhem z první Knihy královské, kdy Šalomoun při svém nástupu na trůn po Bohu žádá chápavé srdce, které by mu dovolovalo rozlišovat dobro a zlo a ve své promluvě se pak zaměřil na otázku co je dobro a co je zlo, co je právo opravdové a co je právo jen zdánlivě a zdůraznil, že konečným měřítkem politické práce nemá být úspěch a zisk, nýbrž úsilí o spravedlnost.

V jednom ze sálů Bundestagu se potom Benedikt XVI. setkal se zástupci německé židovské obce. Z tohoto místa bylo plánováno a organizováno Shoah, vyhlazení židovských spoluobčanů v Evropě, Benedikt XVI. radikálně odsoudil Národněsocialistický režim teroru: *„Všemohoucí" Adolf Hitler byl pohanskou modlou, chtěl být náhradou za biblického Boha, Stvořitele a Otce všech lidí. S odmítnutím úcty k tomuto jedinému Bohu se ztrácí vždy také úcta k důstojnosti člověka. Čeho je schopen člověk odmítající Boha a jakou tvář může dostat národ s tímto „ne" vůči Bohu, ukázaly strašlivé obrazy z koncentračních táborů na konci války.* S vděčností papež dodal, že v posledních desetiletích dochází k novému rozvoji židovského života v Německu a ocenil také stále se prohlubující dialog katolické církve s hebraismem.

Ve čtvrtek 22.září večer se Svatý otec odebral na berlínský Olympijský stadion, kde se konala mše sv., které se účastnilo přibližně osmdesát tisíc věřících z berlínské arcidiecéze, ale i ostatních diecézí především z bývalého východního Německa. Papež v úvodu své homilie vyjádřil velkou radost nad tím, kolik poutníků se shromáždilo na tomto stadionu, na kterém před patnácti lety jeho předchůdce Jan Pavel II. blahořečil mučedníky z období nacismu, Bernharda Lichtenberga a Karla Leisnera, a byl prvním papežem v historii, jenž navštívil hlavní město Německa. Benedikt XVI. se ve své homilii věnoval úryvku z Janova evangelia, který zazněl v průběhu mše „Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti" (Jn 15,5) a díky tomuto podobenství zdůraznil sounáležitost každého člověka s Kristem a celou církví. Poukázal rovněž na hlavní poslání církve, kterým je být univerzální svátostí spásy, pomáhat hříšníkům a otevírat jim cestu k obrácení,

Příjezd Svatého otce Benedikta XVI. na čtvrteční večerní mši sv. na Olympijském stadionu v Berlíně

uzdravení a životu. *„Mnoho lidí vidí pouze vnější podobu církve. Církev se jeví jen jako jedna z mnoha organizací demokratické společnosti, jejíž kritéria a zákony jsou používány k hodnocení tak komplexní entity jako je církev. Pokud se k tomu přidá i politováníhodná zkušenost, že v církvi jsou jak dobré tak i špatné ryby, pšenice i plevel, a pokud se tyto negativní aspekty vezmou v potaz, velké a hluboké tajemství církve již není vidět,"* dodal mimo jiné papež ve svém kázání.

V pátek 23.září ráno se Benedikt XVI. sešel v Berlíně s představiteli muslimů. Nejvíce jich žije právě v tomto městě, kde povstala také vůbec první mešita v zemi. Německo má přibližně čtyři a půl milionů občanů s muslimským vyznáním, z nichž 70% tvoří Turci.

Poté se papež letecky přesunul do durynského spolkového hlavního města Erfurtu. Od středověku byl Erfurt důležitým obchodním a univerzitním centrem. Studia zde absolvoval také Martin Luther před svým vstupem do kláštera augustiniánů a vysvěcením na kněze v místní katedrále Panny Marie (1507). Za renesance bylo městu přezdíváno „durynský Řím" pro jeho četné farní kostely, kaple, kláštery a klášterní školy. Dvousettisícový Erfurt je dodnes městem studentů (žije tu 30 tisíc posluchačů místní univerzity, jejíž součástí je také teologická fakulta). Erfurtská diecéze zahrnuje přes dva miliony obyvatel Durynska, z nich je katolíků asi sedm procent (156 021). Benedikt XVI. navštívil erfurtskou katedrálu, v níž je uctívána mariánská socha *„Sedes Sapientiae"*. Chrám byl vystavěn v románském stylu ve 12. století a pyšní se největším evropským středověkým zvonem, zvaným *Gloriola*. Setkal se zde s biskupy a kapitulou a podepsal pamětní knihu.

Potom se Svatý otec odebral do nedalekého objektu bývalého augustiniánského kláštera, založeného v roce 1277. V jeho budově prožil dvacet let života augustiniánský mnich Martin Luther – od roku 1501 až do své exkomunikace v roce 1521. Dnes se v bývalém klášteře konají mezinárodní konference, koncerty a divadelní představení. Jeho knihovna uchovává rukopisy značné historické hodnoty. Benedikta XVI. přivítal předseda Německé evangelické církve, pastor Nikolaus Schneider a předsedkyně Durynské evangelické církve Katrin Göringová – Eckardtová. Německá evangelická církev sestává z 22 luteránských, uniatských a reformovaných církví a shromažďuje ve svých řadách 24,2 miliony věřících. – V roce 2017 uplyne 500 let o Luterova reformního vystoupení v církvi.

Po setkání s Radou německé evangelické církve předsedal Benedikt XVI. v klášterním kostele ekumenické bohoslužbě. Úryvek z evangelia s Ježíšovou modlitbou za jednotu učedníků přečetl kardinál Kurt Koch, předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů. Podle slov Benedikta XVI. tato Ježíšova modlitba za jednotu učedníků není starou záležitostí, ale naopak o ni prosí Otce neustále. Tato jednota spočívá v tom, že věříme v jednoho Trojjediného Boha Stvořitele a naším úkolem je o něm společně svědčit a být ve službě člověku, kterého Bůh stvořil ke svému obrazu. Svatý otec v závěru své promluvy reagoval na očekávání, která jeho návštěva vyvolala u evangelických církví, slibujících si zásadní prohlášení o Martinu Lutherovi. *„Chtěl bych k tomu říci, že jde o politickou interpretaci víry a ekumenismu. Když hlava státu navštěvuje spřátelenou zemi, obvykle předcházejí vyjednávání mezi určitými instancemi, které připravují znění jednoho nebo více dohod mezi oběma státy, zvažují výhody a nevýhody a docházejí ke kompromisu, který se nakonec jeví jako výhodný pro obě strany, takže traktát pak může být podepsán. Víra křesťanů ale není založena na zvažování výhod a nevýhod. Víra, kterou si konstruujeme sami, je bezcenná. Víra není věc, kterou vymýšlíme nebo sjednáváme. Je základem, z něhož žijeme. Jednota nevyrůstá ze zvažování výhod a nevýhod, nýbrž jedině ze stále hlubšího promýšlení a prožívání víry."*

Papež Benedikt XVI. při setkání se zástupci Rady Německé evangelické církve

V podvečer se Benedikt XVI. vydal vrtulníkem k mariánskému poutnímu místu Etzelsbach ze 16. století. Tady na prostranství před nevelkou kaplí předsedal bohoslužbě mariánských nešpor, které se účastnilo 90 tisíc lidí. Benedikt XVI. ve své homilii připomněl význam zdejšího poutního místa v dobách obou bezbožných diktatur, kdy se tam věřící začali hojně utíkat, aby si vyprošovali vnitřní pokoj.

„Když se křesťané po všechny časy a na všech místech obracejí k Panně Marii, nechávají se přitom vést spontánní jistotou, že Ježíš nemůže své matce odepřít její prosby, a opírají se o neotřesitelnou důvěru, že Maria je zároveň i naší *matkou – matkou, která zakusila největší možné utrpení, soucítí s veškerou naší tísní a mateřsky přemýšlí o tom, jak ji překonat. Kolik lidí po staletí putovalo k Marii, aby před výjevem Panny Bolestné – jako zde v Etzelsbachu – nacházeli útěchu a posilu! Podívejme se na její vypodobnění. Žena středního věku s očními víčky nateklými pláčem, zamyšlený pohled upřený do dálky, jako by její srdce nutilo k přemýšlení o všem, co se událo. V jejím klíně leží Synovo mrtvé tělo; drží jej opatrně a láskyplně, jako cenný dar. Na obnaženém těle spatřujeme stopy ukřižování. Možná byla tato Pieta, jak to bylo běžné, původně postavena nad oltářem. Ukřižovaný tak svou nataženou paží poukazuje na dění na oltáři, kde se v eucharistii zpřítomňuje jeho svatá oběť, kterou vykonal.“*

V sobotu 24.září 2011 sloužil Svatý otec Benedikt XVI. od 9.00 hodin slavnostní mši na náměstí Domplatz v Erfurtu. Zúčastnilo se jí asi 30 tisíc věřících. Papež poděkoval ve své homilii všem, kteří si víru udrželi v časech diktatur. Zmínil se pak o svatých, od kterých lze čerpat odvahu k novému probuzení – svaté Alžbětě Durynské, služebnici chudých, svatém Bonifáci, „apoštolovi Německa“, irském misionáři svatém Kiliánovi a patronovi zdejšího chrámu, svatém Severovi z Raveny. Společným rysem těchto postav je radikální odpověď na Ježíšovo volání.

„Víra ve své podstatě vždycky znamená věřit společně s druhými. Nikdo nemůže věřit sám. Víry se nám dostává ze slyšení, jak praví sv. Pavel, a naslouchat znamená být spolu, duchovně i fyzicky. Jedině ve velkém společenství věřících všech dob, kteří nalezli Krista a kteří byli nalezeni Kristem, mohu věřit já. Za skutečnost, že mohu věřit, vděčím na prvním místě Bohu, který se ke mně obrátil a víru ve mně „zažehl“. Ale velmi konkrétně vděčím za svou víru také těm, kteří jsou mými bližními, uvěřili přede mnou a věří společně se mnou. Tím „společným“, bez čehož není žádná osobní víra, je církev. A tato církev se nezastavuje na hranicích jednotlivých zemí. Ukazují nám to různé národnosti svatých, které jsem už jmenoval: maďarská, anglická, irská a italská. Zde se ukazuje, jak je duchovní sdílení důležité a že zahrnuje církev na celém světě. Pro růst církve v naší zemi je a v každé době zůstane základní věcí, že věříme společně napříč kontinenty a učíme se věřit jedni od druhých. Pokud se katolíci v Německu otevřou celé víře tak, jak o ní svědčila církev v celých dějinách, pak má katolická víra budoucnost i jako síla veřejného života v Německu.“

Po mši svaté Benedikt XVI. odcestoval do Freiburgu, který se nachází v Bádensku-Württembersku, které je třetí největší zemí německé federace se silnými křesťanskými tradicemi. Z téměř jedenácti milionů obyvatel se jich zhruba 7 a půl milionu hlásí ke katolické (3,9) a protestantské (3,4) církvi. Hlavním městem je historická württemberská metropole Stuttgart. Kolem druhé hodiny odpolední Svatý otec přijel na katedrální náměstí ve Freiburgu. Freiburská diecéze

Svatý otec při soukromém rozhovoru s bývalým spolkovým kancléřem Helmutem Kohlem

je po té kolínské početně druhou největší německou diecézí. Je sídlem německé Charity, pro kterou se v zemi angažuje půl milionu zaměstnanců. Město rovněž proslulo úzkou ekumenickou spoluprací katolické a protestantské církve, jejíž symbolem se stal nedávno vystavěný kostel na freiburském předměstí. Pod jednou střechou se v něm nacházejí prostory pro bohoslužby obou komunit, oddělené pohyblivou stěnou, jejíž odsunutí v případě potřeby vytvoří jeden společný sál. Katolická církev pozitivně spolupracuje také s levicově orientovanou spolkovou vládou.

Svatý otec nejprve vstoupil do katedrály zasvěcené Panně Marii, kde jej očekávalo asi osm set řeholníků a řeholnic a skupina postižených. Po adoraci následovala modlitba Anděl Páně. Pak papež pozdravil věřící shromážděné před katedrálou a požehnal jim. Poté se odebral do freiburského arcibiskupského semináře „Collegium Borromaeum“.

V odpoledních hodinách zde Svatý otec k asi dvacetiminutovému soukromému rozhovoru přijal bývalého spolkového kancléře Helmuta Kohla s jeho chotí. Křesťanský demokrat Kohl se zasloužil o znovusjednocení obou částí rozděleného Německa v letech 1989-1990. V aule freiburského semináře se poté Svatý otec setkal rovněž s představiteli pravoslavných církví, vedených metropolitou Augustinem, předsedou Německé pravoslavné biskupské konference. V pozdním odpoledni se papež setkal v kapli semináře se šedesáti seminaristy freiburské diecéze. V improvizované promluvě hovořil papež o potřebě důvěrné komunikace s Ježíšem, ztotožnění se s univerzální církví a důležitosti studia zejména spojení rozumu a víry.

Posledním podvečerním přijetím bylo setkání se zástupci Centrálního výboru německých katolíků v seminární aule. Benedikt XVI. při setkání s angažovanými laiky poukázal na chudobu lidských vztahů i náboženského života, panující v Německu. Společností pronikající relativismus ovlivňuje všechny její složky. *„Zdá se, že někteří lidé skutečně nejsou schopni se něčeho vzdát ve prospěch druhých nebo se pro ně obětovat. Zmenšuje se také altruistické nasazení pro společné dobro, v sociální či kulturní oblasti, nebo při pomoci potřebným. Další lidé zase nejsou schopni se nepodmíněným*

způsobem připoutat ke svému partnerovi. Jako by již neexistovala odvaha ke slibu věrnosti na celý život, odvaha k rozhodnutí říci: nyní zcela patřím k tobě, nebo odvaha k rozhodnému úsilí o věrnost a pravdivost a k upřímnému hledání řešení problémů." V bohatém západním světě, pokračoval Benedikt XVI., přece mnoha lidem něco schází. Nikdy nezažili Boží dobrotu. Nenacházejí žádný styčný bod s institucionalizovanými církvemi a jejich tradičními strukturami, zdůraznil papež a dotazoval se po důvodech této situace, nad nimiž je nutné se vážně zamyslet. „*Dovolte mi, abych se zde zastavil u jednoho aspektu specifické německé situace. Církev v Německu je výborně zorganizována. Avšak nacházíme za strukturami také odpovídající duchovní sílu, sílu víry v živého Boha? Upřímně řečeno, musíme uznat, že struktury nad Duchem výrazně převažují. Dodávám k tomu: Skutečná krize církve v západním světě je krizí víry. Neprojdeme-li pravou obnovou víry, veškerá strukturální reforma zůstane neúčinná.*" Na závěr Svatý otec vyzval k vytváření malých společenství, kde lidé mohou zažít přátelství, vyjádřit svůj vnitřní stesk po Bohu a prožít jeho adoraci. Zde Benedikt XVI. spatřuje důležitý návod k nové evangelizaci.

Benedikt XVI. se také během své německé cesty setkal se skupinou obětí, kteří byli jako mladiství sexuálně zneužiti katolickými duchovními a zaměstnanci církve. V pátek večer přijal v erfurtském semináři tři muže a dvě ženy z různých německých krajů. Po soukromém rozhovoru Svatý otec přijal také skupinu lidí, kteří se starají o oběti sexuálního zneužívání. Obdobná setkání se konala také ve Spojených státech amerických, na Maltě, v Austrálii a Velké Británii. Vatikánské tiskové středisko o tomto setkání vydalo prohlášení, v němž se uvádí, že byl papež „dojat a otřesen utrpením obětí zneužívání". Svatý otec vyjádřil svůj „hluboký soucit a politování nad činy, které zasáhly zneužité mladistvé a jejich rodiny", čteme dále v prohlášení. Papež zároveň ujistil přítomné, že všem zodpovědným představitelům církve leží na srdci důsledné prošetření všech kauz zneužívání a že usilují o účinná opatření k ochraně dětí a mládeže. Svatý otec je obětem nablízku a doufá, že milosrdný Bůh, Stvořitel a Vykupitel všech lidí, zacelí rány zneužitých osob a daruje jim vnitřní pokoj.

Sobotu ukončil Svatý otec setkáním s mladými. Večer se na výstavišti ve Freiburgu účastnil modlitební vigilie spolu s mladými lidmi z různých německých diecézí. Bohoslužbu slova zahájil freiburgský arcibiskup Mons. Robert Zollitsch, předseda Německé biskupské konference. Devět zástupců mládeže pak předneslo svá svědectví o vztahu k Bohu, Kristu a víře. Po úryvku z Matoušova evangelia následovala papežova promluva, ve které se věnoval především verši *"Vy jste světlo světa."* (Mt 5,14). Papež povzbudil mladé, aby se stali "světlem světa" a šířili dál svoji víru. *"Mějte odvahu stát se nadšenými svědky, jejichž oči a srdce ozáří Kristova láska, a budou tak do světa přinášet světlo."*

Slavnostní mší svatou na letišti ve Freiburgu vyvrcholil v neděli 25.září závěrečný den apoštolské cesty papeže Benedikta XVI. po rodném Německu. Tuto bohoslužbu navštívilo přes sto tisíc lidí. Ve své promluvě vybídl papež německé katolíky k větší vzájemné jednotě i k upevnění vztahů s Římem. „*Církev v Německu překoná potíže, když kněží a laici budou jednotně*

Sobotní vigilie s mladými křesťany ve Freiburgu

spolupracovat. Církev v Německu bude požehnáním pro svě když bude v jednotě s apoštolským stolcem." prohlásil Svat otec. V další části kázání pak zdůraznil potřebu opravdovéh prožívání víry a odmítl náboženský formalismus. „*Nezáleží n slovech, ale na činech.*" zdůraznil papež a v této souvislos uvedl, že upřímní agnostici mohou být blíže Bohu než „*věřic jejichž víra je rutinou.*" Na závěr bohoslužby se Svatý otec věřícími pomodlil modlitbu Anděl Páně.

Z freiburgského letiště se Svatý otec odebral do zdejšího se mináře, kde poobědval se členy Německé biskupské konfe rence. Odpoledne se ještě setkal se soudci Ústavního soud Spolkové republiky Německo. Poslední částí bohatého progra mu papežovy cesty bylo v koncertní síni ve Freiburgu jeh setkání s katolíky pocházejícími z celého Německa, kteří s angažují v církvi a ve všech sférách společnosti. Papež přítom ným ve své promluvě poděkoval za jejich nasazení při repre zentování církve a jejího poslání, což není vždy jednoduché. C toval mimo jiné i bl. Matku Terezu, která na otázku, co by s mělo v církvi změnit, odpověděla: ty a já. Z této odpovědi j jasné, že církev netvoří jen ti ostatní, papež či biskupové, a všichni pokřtění. A také z ní vyplývá, že každý křesťan a spo lečenství věřících jsou neustále povoláni ke změně. „*A jak b taková změna měla vypadat v praxi?*" ptá se papež. „*Pokud jd o církev, základním motivem ke změně je apoštolské poslá učedníků a církev sama. Jinými slovy církev se musí stále znov věnovat svému poslání.*" odpovídá Svatý otec.

V 18.45 se na letišti v Lahru konal oficiální ceremoni rozloučení, kterého se účastnil i prezident SRN Christian Wu a další zástupci veřejného i církevního života. Papež poděkov za pohostinnost prezidentovi, biskupům a všem, kteří se pod leli na organizaci této čtyřdenní návštěvy v papežově rodn zemi. Katolickou církev v Německu povzbudil na závěr slovy „*Doporučuji církvi v Německu pokračovat s rozhodnou dů věrou na cestě víry, která přivádí lidi zpět ke kořenům, do nit Kristovy Dobré zprávy. Budou to malá společenství věřících – ta už existují – jejichž nadšení se rozšíří do pluralistické spo lečnosti a přivede i další zvídavé, aby hledali světlo, které dá život v hojnosti.*"

Podle zpráv Rádia Vatikán
podle zpráv České biskupské konferenc

O švýcarských hodinkách, hvězdách a Pánu Bohu

Koupil jsem si kdysi dávno ty nejobyčejnější starosvětské hodinky. Uvnitř jsou určitě ozubená kolečka, která pohybují třemi rafikami. Na ciferníku je značka výrobce. Firma se jmenuje Q&Q. Na tvých hodinkách je jistě také značka výrobce: někdo je naprojektoval a vyrobil.

Jistě jste už viděli satelitní snímek Země. Na mne nejvíce zapůsobila slavná fotografie astronautů z Apolla 17 při letu na Měsíc. Je na ní vidět Země jako koule. Obrovská koule o obvodu více než 42 000 km. Otáčí se kolem vlastní osy jednou za 23 hodin, 56 minut a 4 sekundy. Přitom krouží Země kolem Slunce vzdáleného 150 milionů km. Obíhá po stále stejné dráze. Jeden oběh trvá 365 dní, 5 hodin, 48 minut a 46 sekund. Vždy přesně tolik a nikdy ani trochu více nebo méně. Když si nyní představíme Zemi jako obrovskou kouli, která letí po své dráze vesmírem rychlostí 30 km/s, tedy 108 000 km/h, je to pro nás nepředstavitelná rychlost. Cestovní letadla létají rychlostí kolem 1000 km/h. Je zajímavé, že tuto rychlost vůbec nevnímáme. Rozum nám ovšem říká, že když urazíme 936 250 000 km, naše Země se nachází tam, kde byla před rokem. A tak se to děje již 4,5 miliardy let. Země má satelit zvaný Měsíc. Na jeden oblet potřebuje 27,5 dne a současně se jednou otočí kolem své osy.

Nejdůležitějším nebeským tělesem je pro nás Slunce, nám nejblíže položená hvězda. Bez slunečního světla a tepla by naše Země byla mrtvá skála. Na jejím povrchu by panovala teplota -270 °C. Slunce je obrovská koule z vodíku a hélia. V porovnání s jinými hvězdami má průměrné parametry, ale při srovnání se Zemí je gigantem. Jeho průměr je 109x větší než průměr Země. Hmotnost je 335 000x větší.

Slunce vytváří světlo a teplo podobně jako jiné hvězdy. Je termojaderným reaktorem velmi jednoduché konstrukce s vlastním samoregulátorem. Na svou energii spotřebuje každou sekundu 4 miliony tun své hmotnosti. Pracuje bez údržby a oprav již několik miliard let a zatím využilo 0,03 % své hmotnosti.

Spirálová galaxie podobná té naší

Kromě Země obíhá kolem Slunce ještě sedm dalších planet se svými měsíci a tvoří tak sluneční soustavu. Všechny planety obíhají kolem Slunce stejným směrem po stále stejných drahách a stálou rychlostí. Celá sluneční soustava zaujímá v kosmickém prostoru 10 miliard kilometrů krychlových. Světlo, které se šíří rychlostí 300 000 km/s, potřebuje k cestě z jednoho konce sluneční soustavy na protilehlý konec asi 9,5 hodiny. Letadlo s rychlostí 1000 km/h by na to potřebovalo více než 1000 let.

A celá tato gigantická soustava pracuje s naprostou přesností, takže můžeme stanovit pro každý okamžik pozici všech planet, víme, že další zatmění Slunce nastane 13.listopadu 2012 a bude viditelné jen v Austrálii. Všechno pracuje přesně jako ve švýcarských hodinkách.

Sluneční soustava se nachází v galaxii neboli gigantickém seskupení hvězd zvaném Mléčná dráha. Vidíme ji za jasné oblohy jako jasnější pásmo, které prochází nebeskou klenbou souhvězdími Kassiopea, Perseus, Vozka, Jednorožec, Plachty, Jižní kříž, Štír, Střelec a Labuť. Název Mléčná dráha dali tomuto světlému pásmu staří Řekové, protože jim připomínal rozlité mléko. Tvoří ji 200 - 400 miliard hvězd podobných našemu Slunci spolu s dalšími hvězdokupami a mlhovinami. Toto seskupení hvězd tvoří spirálovitý útvar o průměru asi 90 000 světelných let. (Světelný rok je vzdálenost, kterou urazí světlo rychlostí 300 000 km/s zajeden rok.) Naše sluneční soustava se v tomto seskupení nachází asi 25 000 světelných let od jádra naší galaxie.

Astrofyzici tvrdí, že tento vesmír vznikl před 15 miliardami let jako důsledek mohutného výbuchu, který nazvali „big-bang" neboli „velký třesk".

Všechna materie byla prý tehdy soustředěna v objemu menším než špendlíková hlavička a po výbuchu se začala oddělovat a vzdalovat od svého středu.

Máme jistě právo se těchto vědců ptát, kdo zavdal podnět k takovému „třesku"? A když už zavdal tento podnět, proč tak učinil a kde se vzaly zákony, podle kterých se pak hmota uspořádala právě tak, jak ji poznáváme dnes? Jak vysvětlit pouhou náhodou svět, ve kterém nic nahodilého nenacházíme, ale všechno je uspořádáno důmyslněji, než můžeme vůbec pochopit? Uvěří některý z těchto vědců, že jeho hodinky vznikly pouhou náhodou?

Papež Benedikt XVI. nedávno řekl: *Vesmír není plodem náhody, jak nám někteří chtějí namluvit. Když o něm přemýšlíme, jsme pozváni, abychom z něho vyčetli něco hlubokého: Moudrost Stvořitele, Boží nevyčerpatelnou fantazii a jeho nekonečnou lásku k nám.* (Řím, 6.ledna 2011)

Jak silný to musí být iracionální důvod, který nutí člověka, aby jednal proti svému rozumu, na kterém si tak zakládá!

Jan Bilewicz
Milujcie sie 2/2011

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Něžná vzpomínka

Na svátek Všech svatých 1.listopadu letošního roku tomu bude již dvacet šest roků, co byl nenadále odvolán z tohoto světa můj milovaný syn

John "Jack" Vacek

PROFESOR A HISTORIK

Profesor Vacek graduoval jako člen PHI BETA KAPPA z NORTHWESTERN UNIVERSITY a byl Woodrow Wilson Fellow a Fullbright Scholar v Indii. Dosáhl též diplomů na Columbia University v New Yorku, Loyola University v Chicagu, na Goethově Institutu v Německu a Russian Institutu (Indiana University) a na Karlově Universitě v Praze. Vyučoval na několika universitách po celém světě. Ovládal sedm cizích jazyků. Ač mu bylo teprve 38 let, svými rozsáhlými znalostmi, živým a láskyplným zájmem o každého studenta a posluchače jeho učitelský talent a výchovný vliv vyoral v jejich myslích úrodnou kulturní brázdu. Jeho české rodinné dědictví vykvetlo v jeho srdci v hluboký cit pro vlast jeho předků.

Také jsme si 8.září připomněli, že před jedenácti roky byl po dlouhé a těžké nemoci povolán na věčnost náš milovaný manžel, starostlivý tatínek a dědeček, pan

Ing. Jan Vacek

Mše svatá za naše v Pánu zesnulé - syna Jacka a manžela Jana bude obětována v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 29.října 2011 v 6.30 večer

Děkujeme všem, kdo si v modlitbě na ně vzpomenou s námi.

Adela Vacková, matka a manželka
Dr. Margaret Trybus, sestra a dcera
s manželem Dr. Dennis Gretchen,
MVDr.Fritz a John, synovci a vnukové

Trvalé memoáry

Září a říjen jsou dva podzimní měsíce které obsahují osudová, radostná i smutná výročí rodin Jandáčkových a Šmelhausových:

28. září 1932 (svátek sv. Václava)
den svatby Antonína Jandáčka a Marie Polákové
8. října 1928 * Stanislav (Stáňa) Šmelhaus
† 20. února 2009
12. října 1935 * Marie (Maruška) Jandáčková
† 22.září 2010
14. září 1948 odchod maminky Jandáčkové
a tří dětí do exilu
14. září 1957 den svatby Stáni Šmelhause
a Marušky Jandáčkové
20. září 1959 úmrtí otce Stanislava Šmelhause st.
2. října 1959 * Jana Šmelhausová
7. září 1967 úmrtí otce Antonína Jandáčka
27. září 1980 den svatby Jany Šmelhausové
a Petka Coněva
22. září 2009 den svatby Rianny Coněvové
a Jaroslava Bachana
22. září 2010 úmrtí Marušky Šmelhausové

V neděli 9. října 2011, v 10,30 hodin dopoledne v kostele naší České misie svatých Cyrila a Metoděje v Brookfieldu, bude sloužena mše svatá, při které si připomeneme tato životní jubilea našich rodičů.

Současně zveme vás, kdo jste znali naše zemřelé, abyste se připojili k nám ve vzpomínkách a modlitbách a uctili tak jejich památku. Předem děkujeme.

Jana Coněvová, Stan Peters, Helena Otčenášková,
děti Stáni a Marušky Šmelhausové
a jejich rodiny

Tony Jandáček, Petr Jandáček a Věra Wiltová,
sourozenci Marušky Šmelhausové
a jejich rodiny

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago
pořádá říjnovou schůzi společně
se skupinou Czech Cache

v úterý 4.října 2011 v 7 hodin večer
ve společenské místnosti České Misie
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

Na pořadu je přednáška nazvaná:

SCULPTURES OF ALBIN POLASEK

Umělecké světelné záběry tvorby moravského sochaře Albína Poláška (1879 – 1965) budou doprovázeny poutavým a poučným vyprávěním místopředsedy chicagské odbočky SVU, panem Tony Jandáčkem, jehož přednášky se vždy těší velké oblibě. Přijďte všichni na tento zajímavý večer 4.října.

Dobrovolný dar $ 3 .00

Věra Rokničová
jednatelka SVU Chicago

P.S. Během večera se bude podávat výborná houbová polévka.

Vložte si do kalendáře

Česká misie v Chicagu opět plánuje tradiční

Silvestrovskou zábavu

Výborná hudba
Dobrá zábava
České jídlo a speciality
Open bar po celý večer
Zajištěno hlídání dětí

Bližší informace
v příštím čísle Hlasů národa

AMERICAN SLOVAK ZEMPLIN SOCIAL CLUB
CELEBRATES THEIR

70th ANNIVERSARY DINNER DANCE

SUNDAY, OCTOBER 16, 2011
At
ST. CYRIL & METHODIUS AUDITORIUM
12608 Madison Ave. Lakewood, OH

Starting at 1:00 PM with Slovak Mass

THE FULL COURSE HOMEMADE DDVNER WILL BE SERVED AT 2:30PM

CULTURAL PROGRAM STARTS AT 3:30PM

PERFORMANCE BY
"Lučinka" and " Slovenské mamičky"

LIVE MUSIC BY JOHNNY PASTIRIK BAND

TICKETS: $ 15.00 ADVANCE TICKETS SALES ONLY

FORTICKETS and INFORMATION CALL:
440-885-5702 440-888-7028
440-238-4177 330-239-2256
440-331-5447 440-934-5482

Czech & Slovak Dinner Party

Sunday, November 6, 2011
at Sokol Detroit ...Dearborn, Michigan
Depart 9:30 AM - Lakefront Bus Depot - W. 130th & Brookpark

Dinners 12-4 pm
Musical Heritage Program 2:00 pm
Dancing 4-8:00 pm to Joe Tomes Brass Band
Sale of Czech cut glass, ceramics, jewelry, ornaments dumplings, books, kolache

COST: $53.00 per person ...this includes:
Luxury Bus Ride, Refreshments on Bus,
Admission to Dinner Party which includes Pork,
Dumplings, Sauerkraut Dinner, Dessert,
all the beer, wine and pop you can drink,
Musical Heritage Program, Dancing
to the Joe Tomes Brass Band.

Reservations: Joe Kocab 216-883-4760
Howie Wise 216-642-1429
Georgia Jencik 440-888-1223
Checks payable to Sokol Greater Cleveland

V zajetí okultizmu

V mém životě se začaly dít zvláštní věci. Byla jsem hodně unavená a stále se to zhoršovalo. Ztrácela jsem sílu žít. Bylo mi špatně tělesně i duševně. Přicházely mi myšlenky skončit se životem. Když jsem šla kolem vody, něco mi našeptávalo: skoč do té vody a budeš mít pokoj. Když jelo větší auto, přitahovalo mě to k němu. Pouze proto, že mám tři děti, jsem to neudělala. Byly to opravdu těžké zápasy. Život se pro mne stal nesnesitelným.

JAK TO VŠECHNO ZAČALO

Na pracovišti jsem se setkala s jedním chlapcem, který cvičil jógu. Pozval mne mezi své přátele a slíbil mi, že tam najdu to, co hledám: přátelství, lásku a porozumění. Navíc se naučím cvičit jógu, která mi pomůže odstranit různé tělesné problémy. Začala jsem do jógy pravidelně chodit, cvičila jsem ji i doma. Jednou týdně jsme jezdili do nedalekého města, kde byl školený cvičitel jógy. Mezi novými přáteli mi bylo moc dobře a říkala jsem si – to je ono!

SMYSL ŽIVOTA

Konečně jsem našla v životě to, co jsem hledala. Po jednom relaxačním cvičení, se mi znenadání podařilo opustit své tělo. Můj cvičitel jógy mi řekl: „Musím ti říct, že jsi perfektní! Tohle mnozí lidé cvičí mnoho let a tobě se to podařilo tak brzy! Když budeš cvičit pod mým vedením, budeš nepřekonatelná. Máš v sobě ohromné schopnosti, o kterých ani nevíš. Vydej se tomu naplno a uvidíš, že ti bude lidstvo padat k nohám."

Zanedlouho jsem se zúčastnila soustředění, kde se cvičila jóga, učili nás vyhledávat geopatogenní zóny, najít vodu, určovat šťastné a nešťastné dny podle data narození, dále jasnovidectví, věštectví, hádání z ruky atd. Postupně jsme začali všechno praktikovat. Nejdříve jsem k tomu potřebovala všelijaké pomůcky – spirály, kyvadla a jiné věci, ale později mi stačily jenom moje ruce. Objevila jsem v sobě, že jsem na tyto věci velmi citlivá.

Třetí den pobytu za mnou přišel vedoucí našeho týmu a vzal si mě stranou. Řekl mi: „Víš, mně bylo bohy zjeveno, že jsi duše vyvolená. Nemusíš to přijmout, ale já bych chtěl, abys byla zasvěcená. Scházíme se zvlášť v úzkém kruhu. Máš v sobě ohromný potenciál energie. To jsem ještě nezažil, můžeš léčit i lidi." To mě úplně nadchlo. Říkala jsem si: tolik lidí je nemocných. Budu jim pomáhat a oni mě za to budou mít rádi.

V ZAJETÍ OKULTIZMU

Po návratu jsem všechno, co jsem načerpala, předala členům naší skupiny. Zanedlouho se u některých začalo projevovat jasnovidectví a věštectví. Ten kluk, co mne přivedl, měl jasnovideckého ducha. Jednou jsme seděli a povídali si. Najednou řekl, že sem jede auto a jmenoval lidi, kteří v něm sedí. Za chvíli k nám ti lidé opravdu přišli. Pro něho nebyl problém vidět přes zdi nebo do jiných míst. Některým se začaly zjevovat různé věci a viděli i do budoucnosti. Já jsem začala vidět záření, které vycházelo z lidí. Podle zabarvení aury jsem dokázala určit, jak je člověk nemocný. Nebo jsem nemoc diagnostikovala pomocí kyvadla. Málokdy jsem se zmýlila. Jednou se nám dokonce zjevil nějaký duch, který řekl, že přijde konec světa.

DUCHOVNÍ ZÁPAS

V té době jsem trpěla chronickými záněty průdušek. Lékař mě poslal do lázní. Jednou v neděli jsem se šla podívat na bohoslužbu do kostela. Zpívali tam mladí lidé křesťanské písně. Zvláště jedna písnička na mne tak zapůsobila, že jsem plakala a prosila v duchu Boha, aby také změnil můj život, jako to bylo v té písni. Po bohoslužbě jsem se s těmi mladými zpěváky seznámila a poprosila o text písně. Pozvali mne k sobě na návštěvu. Poprvé jsem slyšela o Ježíši Kristu tak zvláštně a hezky hovořit. Vyprávěli, jak Ježíš jejich život změnil. Bylo mi u nich dobře. Vyměnili jsme si adresy a občas jsme si napsali.

KONEC SVĚTA

Vzhledem k tomu, že se mnoho předpovězených věcí jasnovidců z naší skupiny vyplnilo, skutečně jsem věřila, že přijde konec světa. Napsala jsem to i svým křesťanským přátelům z lázní, protože mně byli velmi blízcí. Přála jsem si, aby o tom také věděli. Všechno jsem jim vypsala, i moje zkušenosti s naší skupinou.

Napsali mi moc hezký dopis. Nevyčítali, nehaněli to, co dělám. Jen mi vypsali určitá místa z Bible. Vysvětlili mi, že Bible je Boží slovo k lidem, ať si ta místa přečtu přemýšlím o nich. Varovali mne, že to co píši, není podle Bible, tedy ani z Boha. V Bibli je napsáno, že nikdo neví, kdy přijde konec světa, jen Bůh.

Rozhodla jsem se, že všechno řeknu v naší skupině. Podtrhala jsem si v Bibli místa, na která mne moji přátelé upozornili. Ve skupině to nepřijali. Stáli si na svém. Tvrdili, že jsou Bohem vyvolení a toto slovo se na ně nevztahuje. Platí prý jen pro ty, kteří nejsou obdarováni výjimečnými schopnostmi. Nechala jsem se přesvědčit.

Té noci jsem prožila něco, co bych nikomu nepřála. Zjevovaly se mi různé postavy, něco mne škrtilo, slyšela jsem zřetelné hlasy. Na jedné straně mi vyhrožovaly, na druhé slibovaly. Ráno jsem chtěla jít do práce, ale byla jsem tak strašně slabá, že jsem nemohla vstát z postele. Bylo mi špatně a ztrácela jsem vědomí. Měla jsem pocit, že uvnitř hořím. Dva dny před tím, než se to stalo, jsem začala cítit takový odporný kouř, který kolem mě nikdo jiný necítil. Došlo mi, že je to spojeno se silami, které mi dříve pomáhaly a teď na mě útočí!

POMOC NA POSLEDNÍ CHVÍLI

Přepadla mne úzkost. Začala jsem se modlit. Prosila jsem Boha o pomoc. Najednou jsem ztratila zrak, všechno se ponořilo do tmy. Myslela jsem si, že snad už umírám. Pořád jsem padala, bylo mně hrozně zle, chtělo se mi zvracet, uvnitř mě svírala krutá bolest. Celé tělo mne pálilo. Měla jsem takový nepříjemný pocit, jako bych padala do propasti a neměla se čeho zachytit. Zkřivila se mi i ústa, nemohla jsem mluvit. V duchu jsem volala k Bohu: „Bože odpusť mi a postarej se o moje děti, ať má vina nepadne na ně, ať ony nejsou za mne trestány."

Poprosila jsem Pána Ježíše, aby moji duši nenechal jít do pekla, ale vzal ji k sobě. Stalo se něco zvláštního, co se slovy těžko popisuje. Měla jsem pocit, jakoby mne někdo vzal do náruče. Nepříjemné padání přestalo, ale stále jsem byla ve tmě. Pak jsem stoupala nahoru a chvilku jsem nevěděla, kde jsem. Postupně všechny útoky přestaly. Uvědomila jsem si, že mne Bůh zachránil.

U nás v kině promítali film „Ježíš", který končil modlitbou. Uvěřila jsem, že Ježíš Kristus za mě zemřel, vstal z mrtvých a může mi opravdu pomoci. Poprosila jsem ho, aby můj život změnil a řídil už On sám. Bůh mne vyslyšel. Můj život patří jen jemu. Dostala jsem mnohem vyšší dar, než jsem si dovedla představit – dar věčného života.

Možná, že i ty jsi v zajetí okultních sil, zabýváš se věštěním, jasnovidectvím, esoterikou, magií, astrologií, spiritizmem, parapsychologií nebo jinými praktikami. Neber moje zkušenosti na lehkou váhu. To, co jsem si vytrpěla bych nikomu nepřála. Neváhej poprosit Pána Ježíše Krista, aby vstoupil do tvého života a osvobodil tě. Jenom On má tu moc. Jedině On ti může pomoci. Ježíš zemřel na kříži za tvoje hříchy. Vstal z mrtvých aby každý, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný v nebi. Ježíš Tě miluje.

Zdeňka Zelená
Brněnská tisková misie

Z dopisů misionáře v Nairobi v Keni v Africe

P. Josef Sedlák, katolický kněz, rodák z Jihlavy, je jako člen Komunity Taizé misionářem v Nairobi (Keňa - Afrika). Rodičům a přátelům občas posílá dopisy o životě jejich komunity a o své práci. Některé z nich vám nyní přinášíme.

Drahá rodino,
drazí přátelé,

Je duben. V Keni pomalu končí období dešťů a začíná podzim. V Česku by mělo být jaro. Dostal jsem nabídku na práci v jednom rehabilitačním centru pro děti z ulice, asi hodinu cesty od nás. Jmenuje se Napenda Kuishi (I love living) a jeho specialita je v tom, že se zabývá „feťákama". Jsou to kluci a jedna holka ve věku asi od 6 do 14 let. Ještě probíhá etapa jejich sbírání na ulici, aby se dala dohromady skupina, která se bude scházet jeden rok. Zatím je asi dvacet členů... Při mé návštěvě byla dopoledne biblická hodina a modlitba, odpoledne jsme hráli fotbal. Možná na to nevypadám, ale ještě sbírám odvahu k tomu, abych se tam angažoval na dva dny v týdnu. Na jednu stranu je to šance dostat se nejen mezi ty děti, ale přímo do centra slumu, tzn. mezi ty nejchudší z chudých a být s nimi, což je krásné, na druhou stranu nevím, co to se mnou bude dělat. Je to taky dost náročné.

a) Fyzicky: Mírně se mi točila hlava z dopoledního vdechování výparů (v centru se sice otevřené fetování postupně odbourává, ale oni mají různě po kapsách a pod tričky namočené hadry a lahvičky s terpentýnem, takže se tomu v malé místnosti nedá uniknout) a pak ten fotbal v žáru a prachu odpoledního slunce, omezený přísun tekutin, žádná siesta, žádné kafíčko... Člověk (a zvlášť mnich kolébaný pravidelným denním rytmem) úplně ztratí kontrolu nad režimem, na který je zvyklý...

b) Psychicky: Něco jiného je vydat se do slumu na návštěvu, něco jiného je být tam celý den a nechat tu drsnou realitu na sebe dopadnout. Když jsem trávil čas s dětmi z ulice v Bangladéši, bylo to většinou mimo slum, snažili jsme se je dostat ven, do přírody, k řece... Když se ale do toho jejich světa ponoříš (120 tisíc obyvatel na jednom čtverečním kilometru) a navíc víš, že ze 4 milionů lidí v Nairobi 2,5 milionu žije ve slumech na ploše, která činí pět procent z plochy celého města, když se pak vracíš domů napříč luxusními čtvrtěmi a kolem tebe jezdí nablýskané Toyoty 4x4, teprve pak se v tobě začnou probouzet nejrůznější pocity. Ten kontrast mezi světem privilegovaných a ubohých je tak obrovský a bezprostřední, že si to nějak nedokážeš v hlavě srovnat a říkáš si: jak to? Vždyť tady není žádná válka ani diktatura, tady mají demokracii a lidská práva a tak... Ale na druhou stranu je fakt, že i když třeba těch 2,5 milionu obyvatel hlavního města ekonomické velmoci Východní Afriky nemá třeba ani nábytek, tak všichni mají televizi. A tak aspoň koukají na ty seriály, ve kterých jak hrdinové tak i padouši, bydlí v krásných vilách a jezdí v červených a žlutých mercedesech.... Jako by nestačilo, že ti chudáci v Korogocho nemají přístup k pitné vodě podle norem nějaké zdravotní komise OSN, oni si navíc myslí, že normální lidi (tzn. všichni ostatní) jsou šťastní, protože si žijí jak prasata v žitě. Například syn bývalého prezidenta zvoleného ve svobodných volbách, jehož jedinou starostí je, jak vytěžit z prekérní situace ilegálních usedlíků na jeho půdě, ze které je kdykoliv může buldozerem vytěsnit ještě víc na okraj.

* * *

Napenda kuishi podruhé: Nejdřív, hned jak jsem se ocitl v Korogocho, v té bídě a špíně, padla na mě tíseň. (Říkám si: Jak to, že doposud - počínaje pobytem v Asii - jsem tady tuhle konfrontaci s "třetím světem" zvládal, a najednou je ze mě taková citovka?) Později, už mezi dětmi, na mě hned po ránu přišla pochybnost: co já tady vlastně dělám? Ani si s nimi nemohu povídat, přecházím z místa na místo, nevím, čeho se chytit. Uvítal jsem, že mě vedoucí zařadil do týmu, který vyrazil na každodenní obchůzku do ulic - hledání "ztracených ovcí". Tři z pěti kluků, které jsme našli a kterých jsme se ptali, proč dneska nepřišli, se nám podařilo přivézt do centra.

První povzbuzení. Kolem poledne si mě všiml jeden asi třináctiletý kluk: "Pamatuješ si na mě?" Posunky jsme se dorozuměli; vzpomněl jsem si, že při mé poslední návštěvě měl ruku v sádře a teď mi chtěl říct, že už je to dobrý.

Začala se mi zvedat nálada. Před obědem se mě chytil Ibrahim a už se mě nepustil. Po cestě pro jídlo mě držel za jednu ruku on, za druhou ruku Stela, jediná holčička mezi třiceti kluky. Do tváře se mi vrátila vážnost a úsměv. Míjeli jsme mešitu. Ibrahim měl radost, že mi mohl říct: "Tohle je naše mešita".

* * *

Uzrálo ve mně odhodlání zase něco napsat. Uplynulý týden – a byl to Svatý týden před Velikonocemi – se moje nálady duše i těla střídaly jako to aprílové počasí kolem nás.

Na Velký pátek jsme doprovázeli Krista na dvouhodinové pouti napříč zaprášenou a mocnými tohoto světa zapomenutou čtv Korogočo a potom jsme u jeho kříže ješ dvě hodiny zpívali. Bylo to dojemně krásr plné pokoje a už i radosti z víry ve vzkříšer Křesťané v Korogočo si s Pánem Ježiše opravdu tykají, protože on tam s nimi poř je. Tak jako je určitě se všemi lidmi, ale tř ba v honosné katedrále v centru města, k jsme seděli mezi posvátnými rouchy na Z lený čtvrtek dopoledne, si to člověk mu pořád připomínat.

Čím dál víc zjišťuji, jak moc potřebuji naši mnišskou modlitbu třikrát denně, ranní půlhodinu ticha, ten náš zpěv žalmů meditativních písní, to krásné bratrské spol čenství u stolu... A nejhezčí na tom je, že tenhle duchovní přepych se můžeme dělit tolika mladými lidmi, kteří k nám přichá jako přicházejí děti do mateřské nebo otcovské náruče a nic jiného nepotřebují, jenom otevřenou náruč... a občas někoho, kdo jim láskou umyje nohy, dřív než se setmí.

Teprve na bílou sobotu večer se ukázal že jsme úplně zapomněli na velikonoční v zdobu. "A to nemáme ani velikonoční p škál?" ptal jsem se bratrů překvapeně. Odp věď byla prostá: "Nemáme." O dalším p stupu k záchraně situace rozhodla skute nost, že jsme neměli ani svíce.

Na Vzkříšení, ještě před svítáním, jsem s mačetou vydal kácet bambusy. Ten nejdě ší, o průměru paškálu, by se býval neveš pod střechu kaple, bylo třeba nadvaki zkracovat. Když se bambusový kmen př řízne, objeví se dutina jak stvořená pro z sazení obyčejné stolní svíce - a je paška Vyvstal ale problém, jak to bude stát. C kdyby se ty nařezané části svázaly dohr mady tak, aby z nich byla jakási trojnožka Zkusili jsme. Požadované stability teď jen asi dvou a půl metru vysokého výtvo jsme tím sice nedosáhli, ale za ten pokus stálo, protože vznikl zajímavý trojramen svícen. Zbývalo vyřešit už jen jeho zako vení. Vzpomněl jsem si, že do jednoho špalků z rozřezaného kmene stromu, kte používáme venku na sezení, se před časer pustili termiti. Jdu se na ten špalek podívat několikrát do něj praštím mačetou, a prožr ná dužnina se sype jak perník. Dokonče podstavce netrvalo ani pět minut.

Do začátku božíhodových bohoslužeb zbývaly ještě dvě hodiny - dost času na p pravu velikonočních vajec a lívanců a uvaření výborné kávy, kterou jsme přivezli Tanzanie. Místní lívance jsou podle tradi trojúhelníkovitého tvaru, říká se jim mand zi a s Velikonocemi nemají nic společnéh K sladkému čaji s mlékem je to nejběžně

jídlo k snídani nebo k svačině, které je tu k dostání na každém rohu každý den v roce. Čaj a andazi (swahilski chai na andazi) je ve Východní Africe něco jako café et croasson ve Francii. Každý pouliční teashop servíruje oboji většinou automaticky, výstřední zákazník musí objednávat jen tehdy, když chce něco jiného. Na božíhodovou snídani jsem vyráběl andazi proto, že mazance a beránky umí jen máma a taky proto, že nemáme troubu. Společně s vůní kávy mandazi stačily k navození slavnostní nálady velikonočního rána a ty co zbyly, zdobily náš stůl celý následující týden, protože hned po vychladnutí ztvrdly jako kámen. Musím zjistit, nejpozději do příštích Velikonoc, kde se stala chyba.

Podstatu Velikonoc - přechod od smrtelného smutku samoty k radosti shledání - jsme prožili při bohoslužbách uprostřed jásajícího zástupu hendikepovaných a kdysi opuštěných dětí a starců, kteří našli lásku a domov u sester Matky Terezy.

* * *

Psaní mi dodává trochu jistoty, že to, co prožívám a o čem přemítám, nejsou jen prchavé chvíle bez souvislosti. Jakoby teprve slovo - tedy sdílení - povyšovalo nějaký popsaný okamžik, který se nikdy nevrátí, na svědectví o klikaté cestě, kterou jsme už prošli na cestě Domů.

Do Napenda Kuishi chodím jednou týdně. Po prvním zkušebním měsíci se zdá, že mě tam děti i sociální pracovníci vidí rádi, tak pokračuji a čím dál víc se tam každou středu těším. Slumem se pohybuji už jako doma, bez větších šoků. Lidi mě vnímají jako někoho, kdo se nepřišel jen podívat a politovat. Sžívám se s jejich realitou a nemám potřebu ji přespříliš hodnotit nebo soudit. Objevuji, že mnozí z nich dokážou vidět krásu života uprostřed bídy, která může při první pohledu zběžnému návštěvníkovi zakrýt všechno ostatní. Existuje tam spousta tvůrčích iniciativ. Jsou tam lidé, kteří se věnují hudbě, výtvarnému umění, sociální práci... Jsou tam různé spolky, kina (video rooms)... Farnosti, církevní sbory a mešity jsou živými centry nejenom duchovního, ale i společenského života.

* * *

Vzpomínám na Tanzanii, kde jsme potkali jednu super sestru Agnes. Ona tedy ta sestra má pět dětí (jejich otce nezmiňovala), ale protože jsou už samostatné, nechala v Dar es Salam krásný dům, který pro ni postavil nejstarší syn, a už několik let se stará o sirotky na velké farmě na pobřeží Viktoriina jezera. S dvěmi kolegyněmi bydlí v malé místnosti, kde má svůj stůl a pár knížek, židli, na zemi matraci a je hrozně milá. Bylo to asi poprvé, kdy jsem v zemi s mnoha chudými (kde církevní instituce včetně klášterů jsou často žebříkem k zvýšení životní úrovně a osobního zajištění) potkal někoho, kdo pro Krista opustil dům, pole, děti ...

* * *

Dokončili jsme malování fasády našeho domu. Když jsme po prvním nátěru seděli venku na terase, koukal jsem na zeď a nemohl se rozhodnout, jestli se mi to líbí. Svoje pochybnosti jsem ventiloval nahlas. Barvy jsem kupoval já; moje kritika se nikoho jiného z přítomných nedotýkala. Žlutá, bílá, červená.... Na čelní stěně byla zatím jenom ta žlutá - barva slunce. Boční stěnu, která terasu společně s průčelím ze dvou stran ohraničuje (s dalších dvou stran je dvůr, zahrada, stromy...), jsme další den nabílili. Při obědě jsem pozoroval kout, ve kterém se spojovaly bílá a žlutá. Vatikánská vlajka (ups!). Na řadu ale přišel nátěr betonové podlahy terasy až do výšky asi 70 centimetrů obou okolních stěn (to je tady takový zvyk, protože když prší, tak na venkovní stěny stříká červené bláto). Takže červená. Několik tahů štětkou, pohled z odstupu; bylo potřeba doladit odstín a začít znova. Karmínová. Další den jsme jako obvykle obědvali na terase. Čerstvě natřená fasáda se všem líbila. Nikdo to nekomentoval. Nemohl jsem se ubránit dojmu, že tuhle kombinaci barev odněkud znám. Místo do talíře jsem se pořád díval na tu krásnou fasádu. Během chvíle ticha uprostřed rozhovoru, do kterého se ze zahrady ozývalo hašteření ibisů, mi konečně svitlo. S rozzářenou tváří povídám bratrům: pamatujete si, jak jsem vám vyprávěl o těch nádherných buddhistických klášterech v Nepálu? ...

* * *

Bratr Roger napsal jednu modlitbu, ve které prosí, abychom se nebáli radovat z toho, jak Bůh působí v nás a skrze nás. Není totiž nijak ojedinělé ani dramatické, když člověk pochybuje (hlavně o sobě). Sami sebe se ptáme, co je potřeba dělat, co chceme, co chce Bůh... Tak i já. Např.: proč žijeme v Keni, když je v Taizé tolik práce, proč chodím do Napenda Kuishi, když je tam tolik schopných animátorů, kteří to s dětmi opravdu umí, proč trávíme tolik času praním, vařením atp., když bychom se mohli celé dny věnovat hlásání Božího slova, atp. Myslím, že s hledáním odpovědí na podobné otázky - každý ve své vlastní situaci – nebudeme nikdy u konce. Svět kolem nás se pořád mění, kdykoliv máme pocit, že jsme už něco pochopili, něco se naučili, něco vyřešili, vyvstanou nové problémy, nové výzvy. Měníme se i my a náš pohled na věci. Proto se modlíme, proto se snažíme dívat na sebe a na svět očima srdce, abychom ve všem objevovali přítomnost Boha, krásu lidské duše... a hlavně, abychom objevovali lásku, která je nad všechno poznání.

* * *

V neděli před svítáním se dá od nás přejet celé město taxíkem za pouhých 45 min. k úpatí Ngong Hills, kde začíná ticho, jaké se v Nairobi jen tak neslyší. Stoupání jsme začali v mlze, v čepicích a v bundách. Po asi půlhodině jsme je nejdřív slyšeli a pak jsme stanuli přímo pod takovými těmi vrtulemi, co s každým závanem větru produkují elektřinu. Nádherné větrné mlýny v mlze. Další prudké stoupání. Když jsme se začali pořádně potit, proběhla kolem nás do toho kopce skupinka atletů směrem k obloze. A když my jsme byli asi v polovině výstupu, oni už se vraceli. Rozesmátí sympaťáci. Dali se s námi do řeči. Zeptal jsem se napolo z legrace, jestli trénují na příští Olympiádu. - "Yes, ndio." Narozdíl od keňského maratónce, držitele zlaté medaile z poslední Olympiády, který prý neměl moc dobrou pověst. Ten už si bohužel nezaběhá.

Před dvěma týdny ho manželka doma načapala s nějakou barmankou a po ostřejší výměně názorů na danou situaci vyběhla ven a zamkla. On vyběhl za ní, ale protože nemohl dveřmi, zkusil to přes balkon a špatně dopadl. Přizabil se a následkům zranění podlehl. V novinách se teď diskutuje o tom, kdy ho budou moct chudáka konečně pohřbít. Zatím se to odkládá kvůli odběrům DNA, podle kterých se má zjistit, kdo má dědit to jeho zlato. Ve hře je jedna těhotná slečna (ne ta barmanka), která se uchází o šampiónovo otcovství jejího ještě nenarozeného dítěte a (za což on pochopitelně nemůže) tři pánové se přou o to, kdo z nich je biologickým otcem zesnulého... Gospodi pomiluj! Gospodi pomiluj!

Ale zpět k výletu. Mlhu jsme nechali dole, takže na vrcholu se nám naskytl nádherný pohled na Rift Valley až do Tanzanie. Vzduch voněl mátou, tymiánem a buxusema. (V tomhle má tedy Keňa velké plus; vzpomínám na Manilu, jak mi tam chyběly ty známé vůně českých luhů a hájů.) Kdyby kolem nebyly občas i nějaké kaktusy (ty antilopy, co jsme zahlédli jen z dáli, se daly lehce zaměnit za srnky), myslel bych si, že jsme v Beskydech.

Lidé chtějí, abych jim posílal fotky zeber a žiraf, nebo lvy a slony... Na dnešním snímku je nedělní ráno na úpatí Ngong Hills. Do mlhy si každý může s trochou fantazie dosadit: žirafy, zebry, lvy, slony, nosorožce, opice... klidně i mě.

Redakci zaslal P. Josef Koláček, SJ
z Vatikánského rozhlasu

Naše cestování po Španělsku (4)

2. dubna

Dnes je Velký pátek. Ráno jsme se napili jen vody a vyrazili opět do ulic Cordoby. Nejprve jsme si šli prohlédnout židovskou čtvrť a synagogu. Židovská čtvrť začíná v bezprostřední blízkosti mešity a sahá až k Almodovarské bráně, která byla součástí hradeb a jíž se do této části města vstupovalo. Židovská komunita tu žila celkem v poklidu i v době muslimského panství. Situace se radikálně změnila ve 12. století s nástupem berberské dynastie Almohadů. Fanatismus těchto vyznavačů Boží jedinosti vyvolal masivní exodus Židů z těch oblastí al-Andalusu, kterou měli Almohadé ve svém područí. Tehdy musel opustit rodnou Sefarad - tak říkali Židé své španělské domovině - i Maimonides, jeden z nejslavnějších cordobských rodáků, který nevěřil, že se bude moci někdy do své vlasti vrátit. Vrátil se alespoň symbolicky. Dnes má v Židovské čtvrti své náměstí (Plaza Maimónides). Jeho socha je však na jiném náměstí (Plaza Tiberíades) v bezprostřední blízkosti Synagogy, kde si jen tak sedí a pozoruje ruch kolem. Synagoga, jedna z nejkrásnějších a historicky nejcennějších ve Španělsku, byla postavena v roce 1315, tedy v době, kdy byla Cordoba už několik desítek let v rukou křesťanských vládců. Dekorativní mudejarský sloh naznačuje, že je dílem muslimských stavitelů, jimž bylo dovoleno dočasně na křesťanském území zůstat.

Královský palác Alcazar v Cordobě

Nádherné zahrady s vodotrysky v Alcazaru

Pokračovali jsme směrem ke královskému paláci Alcazar, kde nás zaujaly vykopávky z římských dob a nádherné zahrady s vodotrysky a krásně sestříhanými stromy. Vyfotografovali jsme si sochu rodáka Senecy a historický most.

Z někdejšího hradu křesťanských králů se zachovala jen čtyřhranná budova s gotickou síní a královskými lázněmi, tři věže a nádherné zahrady, které byly vybudovány podle odvěkých maurských tradic. Hlavní věž komplexu se jmenuje Torre del Homenaje (Věž pocty). Pojmenovaná tak byla proto, že odtud činili králové prohlášení a oznámení. Nejstarší věž objektu se jmenuje Torre del León a své jméno je dlužna chrliči ve tvaru lva. Třetí věž známá jako Torre de la Inquisición je pozdějšího data než předešlé dvě. Sloužila jako archív pro shromažďování důležitých dokumentů. Dnes jsou v Alcazaru umístěny archeologické památky dokumentující význam města v době římského osídlení, kdy byla Cordoba hlavním městem provincie Baetica. Tehdy se zde narodili tři Senecové - Seneca starší, rétor, jeho syn stoický filozof a literát Lucius Annaeus a konečně jeho synovec básník Lucanus.

Alcazar dal postavit ve 14. století na troskách paláce cordobských emírů Alfons XI. Katoličtí králové Isabela Kastilská a Ferdinand II. Aragonský, zde poprvé přijali Kolumba, aby si vyslechli jeho plán o plavbě do Indie. Pak se tu na více než 300 let usadila inkvizice, později zde bylo vězení.

Historický most se jmenuje Římský, ač římského už na něm není nic. Na jeho konci se vypíná mohutná kdysi obranná věž Torre de la Calahorra, původně maurská, jejíž dnešní podoba je ze 14. století, kdy byla zcela přestavěna. Most přes řeku Guadalquivir, je zhruba současníkem pražského mostu Karlova, ale byl postaven na původních římských základech z doby císaře Augusta. V roce 1651 byla do střední části mostu umístěna socha archanděla Rafaela, dílo sochaře Barnabea Goméze del Río.

Po prohlídkách pamětihodností jsme se přestěhovali do nového hotelu. Po krátkém odpočinku jsme navštívili kostel sv. Františka a kostel kapucínského kláštera. Poblíž kostela byla malá mešita obklopená parkem a při odpočinku v parku jsme sledovali obřady muslimů, které probíhaly před mešitou. Večer jsme se zúčastnili katolických velkopátečních obřadů v cisterciáckém klášteře a pak jsme pozorovali velikonoční průvody. Při cestě do hotelu Marisa jsme u katedrály potkali kněze z cisterciáckého kláštera, který nám popřál krásné svátky.

Římský most přes řeku Guadalquivir

3. dubna

Na Bílou sobotu jsme navštívili opět katedrálu, kde byly přímluvy a rozjímání. Pak jsme šli na autobusové nádraží zajistit si jízdenky do Madridu. Slavnost Vzkříšení začínala v cisterciáckém klášteře až ve 22 hodin. Mše svatá trvala 2 hodiny a po ní nás místní křesťané po-

Isabela Kastilská a Ferdinand II. Aragonský poprvé přijímají Kryštofa Kolumba

zvali na malé občerstvení. Dostali jsme několik zákusků a štamprlí anýzovky. Spát jsme šli asi v 1 hodinu po půlnoci.

4. dubna

Je neděle Zmrtvýchvstání Páně. Procházíme se v městských čtvrtích, které jsme dosud nenavštívili a hledáme kostel, kde bychom se mohli zúčastnit sváteční bohoslužby. To se nám podařilo až v 11 hodin. Pak jsme si dali „božíhodový" oběd v restauraci „chu cherii", byl to vynikající asi 300 g steak. Ač naplněni radostnou velikonoční atmosférou, přece se nám do duše vkrádal stín smutku. Naše cesta již brzy skončí. Rádi bychom toho ještě tolik spatřili, ale již to nebude možné. Toužili jsme ještě shlédnout alespoň Toledo, ale zjistili jsme, že z Cordoby do Toleda nejede žádný přímý vlak nebo autobus. Takže snad až příště.

5. dubna

Na pondělí velikonoční, kdy naši rodáci chodí doma po pomlázce, my jsme ráno prošli napříč Cordobu s baťohy na zádech a autobusem odjeli do Madridu. Z autobusového nádraží v Madridu jsme se metrem dostali na letiště a brzy se již vznášeli nad romantickou krajinou Španělska, abychom z ptačí perspektivy dali „s Bohem" této nádherné zemi na jejíž přírodní krásy, historické památky i čilý náboženský život budeme ještě dlouho vzpomínat.

Vladimír Sádlík
Česká republika

CZECH HOLIDAY FAIRE

Start off the Holiday Season with the sights and sounds of the Czech Republic, the Heart of Europe

Presented by the Moravian Cultural Society

Saturday, November 12, 2011

at the historic **Mayslake Peabody Estate**

1717 West 31st Street, Oak Brook, IL

Just a few Blocks West of Rt.83

Opens at 6:00 pm **$10 Donation** **Reservations Required**

- **European Marketplace**
- **Czech Beer Garden**
- **Moravian Wine Cella**
- **Pastry & Coffee Shop**
- **Old World Café**

Featuring :

The Music of Moravská Cymbálka - Chicago

Plus

Folk Dancing Performances

in traditional folk costumes

Continuous live Entertainment throughout the evening!

Space is limited – Reservations required!
Please call 630-325 3873 or contact us via
Our website: www.moravianculturalsociety.org.
Or E-mail us at: moravianculturalsociety@yahoo.com

MLADÝM

Příběh jednoho konvertity

Po rozvodu rodičů jsem skončil v dětském domově. Později jsem žil u babičky, která je věřící, ale kvůli svému zdraví už na mše svaté nechodila. Moje kmotra, díky které jsem byl aspoň pokřtěn, spolu s dalšími třemi tetami z otcovy strany jsou také věřící lidé, každá svým způsobem.

Moje žena pochází z věřící rodiny a navíc zpívala ve schole a dodnes zpívá v chrámovém sboru. Díky tomu má hodně přátel, kteří mě mezi sebe přijali. S manželkou jsem začal chodit na mši svatou každou neděli a svátek. Později s námi chodily i naše tři děti. S nejmladší dcerou jsem byl předloni u prvního svatého přijímání.

Postupně jsem začal chápat hlubší vztah člověka k Bohu. V různých těžkých obdobích, kdy se člověk musí smířit se ztrátou blízkých a s nemocí, se pomocí modlitby k Bohu a Panně Marii spíše vyrovnává se svými starostmi. Má se s kým o ně podělit a komu je odevzdat. Velkým duchovním obohacením jsou pro mne i poutě. Díky otci Emilovi, že mi umožnil poznat hlubší význam víry a nalézat Boží znamení v událostech života a vše přijímat s úctou a pokorou.

Josef

Za dopisů konvertitů zaslaných olomouckému arcibiskupovi Mons. Janu Graubnerovi

Manželé Lattovi - pohostinní kasteláni

Jestliže každé vážené městečko má mít zámek, má ho i Medjugorje. Na úbočí Križevace na vyvýšeném místě nad Bijakovići je stavba starobylého vzezření s cimbuřím. Poutníci tam mohou bezplatně přenocovat. Jsou vždy srdečně vítáni pohostinnými kastelány - manželi Lattovými. Historie tohoto místa je spojená s obrácením člověka, který je postavil: Patrika Latta. „Jednou se mě ptal můj syn, kdo je to Bůh. Dal jsem mu do ruky dvacetidolarovou bankovku," vypravuje Patrik, který v té době žil v Kanadě, byl podnikatelem v automobilové branži a vydělával hromadu peněz. Ale byl nešťastný: „V soukromí jsem zpackal už dvě manželství kvůli cizoložství. A ze čtyř dětí, tři byli synové a jedna dcera, ten nejmladší byl překupník a bral drogy, druhý byl alkoholik, zatímco dcera již ve 24 měla dva rozvody."

„Když jsem si bral Nancy, chtěla mít svatbu v kostele. Bylo to možné, protože moje první žena obdržela anulování manželství od Sacra Rota, druhou jsem si vzal jen na úřadě."

Patrik přijal církevní sňatek bez přesvědčení, ale jednoho dne, když se stěhovali do nového domu, strčila mu žena do ruky jako by žertem lístek z Medjugorje: „Čti, pohane!" Na lístku stálo: „Přišla jsem tě naposled vyzvat k obrácení! A říct ti znovu, že Bůh existuje." Patrik zůstal zaražený: Tato slova patří jemu! Po třiceti letech přistoupil ke zpovědi a po rozhřešení zjistil, že pláče jako dítě: „Cítil jsem, že mi bylo odpuštěno," také proto, že - zázrak nad zázrak - potkal zbožného kněze od Madony v Hercegovině. „Moje radost získala Nancy a moji rodinu: syn přestal s překupnictvím drog, je u salesiánů a pomáhá mladíkům v obtížích, alkoholik je hasičem a brzy, jak doufám, se obrátí i moje dcera."

Patrik všechny požádal o odpuštění. Pak prodal všechno, co měl, a přestěhoval se se ženou do Medjugorje, aby zde vybudovali svůj nový dům. Bylo to v roce 1993. Na Balkáně řádila válka, ale v zámku manželů Lattových panoval vždy pokoj.

L'Avvenire 25. června 2011

Zachráněn jedním Zdrávas Maria

Při plnění úkolu na fregatě se dvěma vrtulníky zjistili před koncem akce absenci jednoho muže posádky. Jak je v takových případech samozřejmé, je nařízeno hledání, dokud není zcela jisté, že došlo ke krajní situaci „muž přes palubu".

Velitel zrušil akci a nařídil obrátit loď a prohledat prostor, kde se v posledních hodinách pohybovali. Vrtulník dostal příkaz podle předem stanoveného plánu podporovat pátrací akci a prohledávat určený prostor.

Pozorovatel Cadiou na záchranném jeřábu vrtulníku po několika hodinách bezvýsledného pátrání konstatuje, že slunce se schyluje k západu. Ví, že muž bez záchranné vesty nemůže do rána vydržet na hladině. Zbývá už vlastně jen několik minut. Po setmění se musí vrtulník vrátit na loď.

Přepadl ho pocit bezmocnosti a tu mu přišlo na mysl, že to, co je nemožné pro člověka, snad bude možné pro nebe. Začal se vroucně modlit „Zdrávas Maria".

Šeptal poslední slova modlitby k pokorné Panně, když jeho oko zhlédlo maličký bod mezi dvěma vlnami. Bez velkého přesvědčení požádá pilota, aby zamířil tím směrem.

Čím více se k tomu místu blížili, tím více se nejistota mění v naději, až se stane skutečností, že se opravdu jedná o pohřešovaného námořníka. Sestup potápěče s popruhy je už jen rutinní záležitostí. Ztracený námořník je vytažen do kabiny.

Cadiouovo vyprávění o záchraně námořníka tentokrát nevyvolalo u kamarádů ani náznak posměchu, protože úspěšný zásah byl až příliš neočekávaný.

Zpráva Jeana-Louise Lefévra, námořního důstojníka v záloze, 23. dubna 2002

Modlitba šampióna

Všechny národní a olympijské volejbalové týmy, ve kterých hrál profesionál Kirk Kilgour (1947-2002) z Kalifornie, si mohly být jisté svým vítězstvím. Atlet vysoký více než 2 metry byl v USA a v Evropě nejoslavovanějším volejbalovým hráčem své doby. Kariéru „blond anděla" ukončila náhle nehoda, ale jeho nezlomný bojový duch a jeho vztah k Bohu mu pomohly znovu povstat. Svědčí o tom jeho život a jeho duchovní závěť, pokorná modlitba, která se pro mnohé trpící stala poselstvím naděje. V 53 letech, dva roky před smrtí, zaznamenal své vzpomínky.

V únoru roku 2000 mi zavolal přítel z Itálie, kde jsem žil tři roky. Oznámil mi, že Vatikán mě zve na slavnost do Říma. Jako nekatolík jsem neměl potuchy, o co se jedná, ale ihned jsem se s Belindou, svou partnerkou, vypravil na cestu.

Tak se stalo, že v pátek 11. února 2000 jsem opouštěl na vozíčku hotel a směřoval jsem na náměstí Svatého Petra, kde se měla slavit jubilejní mše pro nemocné. K překvapení mému i Belindy nám vyhradili místo velmi blízko papežského oltáře. Ještě stále mi nebylo jasné, proč se vlastně nacházím v tomto obrovském davu 150 000 lidí z celého světa, mezi kterými bylo mnoho postižených. Vtom se otevřela brána chrámu Svatého Petra. Papež Jan Pavel II. následován kardinály a biskupy kráčel k oltáři. Začala mše svatá. Během slavnosti přiváželi dopředu vozíčkáře, kteří jednotlivě přijímali požehnání Svatého otce. To, co jsme osobně prožívali, viděly miliony na televizních obrazovkách. Náhle se kamery obrátily na mne a na obrazovce promítli modlitbu, kterou jsem kdysi napsal. Byl to nádherný okamžik.

V myšlenkách jsem se bleskově vrátil na začátek šedesátých let. Tehdy jsem byl osm let členem amerického národního volejbalového týmu, byl jsem účastníkem olympiády a tři roky jsem působil v Římě jako profesionální volejbalový hráč. Náš tým vyhrál mistrovství v Itálii a v roce 1975 jsem byl vyhlášen za trenéra roku a nejlepšího hráče. V roce 1976 jsme opět skončili jako první a žil jsem si životem, o jakém se druhým může jen zdát.

Všechno se změnilo jediným úderem 8. ledna 1976. Stalo se to během tréninku italského olympijského týmu kolem čtyř hodin odpoledne. Při skoku přes kozu jsem přidal obrat, a věděl jsem: to se nepodaří. Při dopadu jsem skrčil ruce a hlavu, jak jsem to dělal tisíckrát předtím, ale tentokrát to nevyšlo. Při pádu na žíněnku bylo slyšet silné prasknutí jako při výstřelu a já jsem vykřikl bolestí. Od té chvíle jsem se nedokázal pohnout. Zlomily se dva krční obratle a jako 28letý jsem zůstal od krku až dolů navždy ochrnutý.

Po proplakané noci jsem si uvědomil, že mám jen dvě možnosti: litovat se, nebo to proměnit na pozitivní věc ve svém životě. Krátce po této nebezpečné nehodě jsem potlačil všechny pocity sebelítosti, abych mohl dále žít.

Co následovalo, byla kariéra volejbalového trenéra, reportéra v rozhlase a v televizi, spisovatele, herce, a začal jsem se starat o těžce postižené. To všechno jsem dělal na vozíku, který jsem ovládal bradou. Všechno se vyplatilo a velmi mě to obohatilo! Kdyby mi někdo po letech nabídl možnost: Opět smíš chodit a být normální, ale musíš zapomenout na dobu na vozíčku, nevím, zda bych to přijal. Bylo by to pro mne těžké rozhodování.

Později jsem se často vracel z USA do Itálie. Zde se mě můj přítel v roce 1985 zeptal, jak je to možné, že jsem se vyrovnal se svým postižením, ale především odkud čerpám duchovní sílu. Proto jsem zachytil svoje myšlenky na papír. Vznikla z toho krátká báseň, vlastně modlitba, která se za tři roky rozšířila po školách a různých organizacích po celé Itálii. Dokonce ji vydali ve Vatikáně a stala se tak známou mezi katolíky na celém světě.

Když jsem se v myšlenkách opět vrátil na náměstí Svatého Petra, mše svatá právě skončila. Přicházely ke mně tucty lidí, aby mi řekli, jakou útěchu a posilu jim dala moje modlitba v jejich nemoci a postižení. Na něco takového jsem nebyl připravený. Cítil jsem se velmi malý, a současně poctěný; zmohlo mě to.

Ano, jako špičkový atlet bych v Itálii dosáhl slávy, po jaké jsem toužil. Ironické je, že jsem se stal mnohem slavnějším kvůli zranění, které jsem si sám nevybral, a svým postojem k životu, který jsem získal proto, abych dokázal žít se svým těžkým postižením.

Mimochodem, tu modlitbu jsem nepsal s úmyslem, abych na někoho zapůsobil a abych poučoval. Napsal jsem ji pro přátele, abych se s nimi podělil o své osobní dojmy a pocity. Neměl jsem potuchy, že moje slova a moje tělesné postižení budou mít takový ohlas u zdravých lidí.

V aule Pavla VI. vystupovali večer postižení, ale i zdraví umělci z celého světa. Program vysílala i televize. Na konci první poloviny programu italský herec Terence Hill přednesl moji modlitbu. Co se dalo ještě po tom všem očekávat? Následující den mi zaměstnanec Vatikánu telefonicky oznámil, že Svatý otec chce se mnou hovořit. A tak jsem 13. února v soukromých papežských místnostech čekal s dalšími pozvanými hosty na příchod papeže.

Jan Pavel II. vstoupil oblečen v bílém, shrbený a opíral se o hůl. Volali nás k němu po jednom. Já jsem přišel na řadu jako třetí. Papež mi požehnal a třesoucí rukou podal průvodci malou škatulku s nádherným růžencem.

Když nám papež všem žehnal, zvedl se z křesla - byl těžce nemocný. On, který přibližně před dvaceti roky začal svůj pontifikát tak dynamicky, v nejlepších letech, nyní se musel opírat o hůlku a o ruku kardinála. Všichni jsme čekali, že se obrátí a odejde. Místo toho na mě kývl rukou podruhé. Střetl jsem se s hlubokým pohledem Jana Pavla II. a cítil jsem sílu, čistotu a pokoj, jaké vyzařoval tento neuvěřitelný muž. Papež mi udělil zvláštní požehnání a anglicky mi řekl několik laskavých slov. Poděkoval jsem mu a vrátil jsem se na své místo s vnitřním pocitem, na který nikdy nezapomenu.

A papež se pomalu otočil a odešel. Všichni návštěvníci mlčky opouštěli místnost audience. Přistoupil ke mně zaměstnanec papežského úřadu s kopií mé modlitby a řekl mi: *Svatý otec Vás prosí o podpis.* Plnicím perem v ústech jsem papír podepsal. Co jsem tehdy cítil, nedá se slovy popsat.

Během dlouhého letu zpět do Los Angeles jsem stále ještě nemohl uvěřit, co se to stalo. Jak je to možné, že jeden nekatolík vychovaný plážemi jižní Kalifornie se mohl setkat s papežem? Kdyby neexistovaly fotografie jako důkaz, byl bych odpřísáhl, že to byl jen vymyšlený sen.

* * *

Kirk Kilgour, bývalý volejbalový šampión, zemřel po roce velkých bolestí jako 55 letý 10. července 2002 v Denveru v USA.

Víťazstvo srdca 79/2011

Modlitba šampióna

Prosil jsem Boha, abych byl silný, abych mohl vykonat velkolepá díla. A on mě učinil slabým, abych zůstal pokorným.

Prosil jsem Pána, aby mi dal zdraví, abych dokázal plnit velkolepé úkoly. A on mi dal utrpení, abych dokázal utrpení lépe pochopit.

Žádal jsem ho o moc, aby mě lidé potřebovali, a on mě pokořil, abych byl ten, kdo potřebuje je.

Prosil jsem Boha o všechno, abych si mohl vychutnávat život. A on mi daroval život, abych byl se vším spokojený!

Pane, nedostal jsem nic z toho, oč jsem prosil, ale Tys mi dal všechno, co jsem potřeboval, takřka proti mé vůli. A prosby, které jsem ani nevyslovil, byly vyslyšeny.

Buď pochválen, můj Pane! Ze všech lidí nikdo nemá to, co mám já.

Kirk Kilgour

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Erbenova Kytice

Letos uplyne 200 let od narození Karla Jaromíra Erbena 7.listopadu 1811

Karel Jaromír Erben se narodil v Miletíně 7.listopadu 1811. Byl synem řemeslníka a podkrkonošského písmáka. Studoval na gymnasiu v Hradci Králové a pak se v Praze zaměřil na studium filosofie a práva. Stal se právníkem. Roku 1837 přijali Karel Jaromír Erben místo u soudu. V soukromí se zabýval historií a národopisem. Když opustil soudní službu a začal pracovat v Královské české společnosti nauk a jako sekretář Českého muzea, konal mnohé studijní cesty po českém venkově, registroval a zpracovával archivní materiály. S tím souvisí i jeho pozdější vydavatelská činnost.

Karel Jaromír Erben byl dobrým přítelem Františka Palackého, se kterým spolupracoval po celý svůj život. V roce 1848 zůstal Erben stoupencem názorů Palackého, stal se členem Národního výboru, účastníkem a jedním z organizátorů Slovanského sjezdu a v letech 1848 - 49 pracoval jako redaktor liberálních Pražských novin. Roku 1851 se stal archivářem města Prahy, roku 1855 působil jako redaktor časopisu Obzor a roku 1864 byl jmenován ředitelem pomocných úřadů pražských a tím získal finanční jistotu pro svoji rodinu. Zemřel v 59 letech, dne 21. listopadu 1870 v Praze.

Karel Jaromír Erben byl básníkem, národopiscem, historikem, redaktorem, překladatelem a archivářem. V lidové tvorbě spatřoval hodnoty, které vypovídají o charakteru národa. Východiskem jeho básnické činnosti je lidová tvorba, která syntetizuje lidové mravní názory do určitých tématických celků, ohraničených životními situacemi. Jsou to například vztahy mezi matkou a dítětem, problematika viny a trestu, pocit samoty a opuštěnosti atd. Jeho poselství dnešku je aktuální právě pro zobecnění lidských situací, kterým věnuje pozornost. Jejich řešení v Erbenově poezii je založeno na principech vyplývajících z básníkova přesvědčení o přísných a neměnitelných a na lidech nezávislých zákonitostech, jimiž se řídí vesmír. Pro zobrazení věčných lidských konfliktů mu nejlépe vyhovovala forma balady, ve které básník formou dialogu mezi postavami vyjádřil ústřední ideu. Přitom básně vypovídají o vývoji konfliktu a zrání myšlenky. Erbenovy verše využívají hojně zvukomalby. Jeho básně jsou typicky české, v jejich ideové hloubce můžeme najít kořeny, které je spojují s úvahami nejlepších duchů národní kultury o základních otázkách života a smrti jedince i národa, v minulosti, v básníkově době a kdykoli v budoucnosti.

Nejznámější je jediná básnická sbírka „Kytice z pověstí národních". Plody národopisné a sběratelské činnosti jsou soustředěny v několika souborech. Jsou to zejména „Písně národní v Čechách", které po rozšíření vyšly jako „Prostonárodní české písně a říkadla". Kromě toho pořádal Erben soubory národních bájí, pověstí a pohádek, a to nejen českých. Takovou sbírkou je například „Sto prostonárodních pohádek a pověstí slovanských v nářečích původních".

Celé generace historiků 19. a 20. století vděčí Erbenovi za vydání díla „Regesta diplomatica necnon epistolaria Bohemiae et Moravice", které zahájilo ediční řadu historických dokumentů a listin. Výše uvedená „Regesta..." zaznamenala přes 1350 dokumentů z období od roku 600 do roku 1253. Erben odbornou historickou literaturu také překládal, např. v roce 1867 to byl „Nestorův letopis ruský", z roku 1869 následovaly „Dva zpěvy staroruské, totiž O výpravě Igorově a Zadonštinu". V roce 1866 byly vydány „Slovanské báje o stvoření světa". Jako vydavatel památek staré české literatury pořídil Erben edice některých děl jednotlivých autorů (Hus, Štítný, Komenský a další) a vydal II. díl „Výboru ze starší české literatury", který obsahuje zejména husitskou a humanistickou literaturu. (I. díl této edice vyšel už v roce 1845 a to přičiněním J. Jungmanna.)

Kytice

Zemřela matka a do hrobu dána,
siroty po ní zůstaly;
i přicházely každičkého rána
a matičku svou hledaly.

I zželelo se matce milých dítek;
duše její se vrátila,
a vtělila se v drobnolistý kvítek,
jímž mohylu svou pokryla.

Poznaly dítky matičku po dechu,
poznaly ji a plesaly;
a prostý kvítek, v něm majíc útěchu,
mateří-douškou nazvaly. -

Mateří-douško vlastí naší milé,
vy prosté naše pověsti!
Natrhal jsem tě na dávné mohyle –
komu mám tebe přinésti?

Ve skromnou já tě kytici zavážu,
ozdobnou stužkou ovinu;
do širých zemí cestu ti ukážu,
kde příbuznou máš rodinu.

Snad že se najde dcera mateřina,
jíž mile dech tvůj zavoní;
snad že i najdeš některého syna,
jenž k tobě srdce nakloní!

Výše uvedená báseň „Kytice" je úvodní básní celé sbírky. Básník srovnává své básně s mateřídouškou, která vyrostla na hrobu zemřelé matky pro útěchu dětem. Láska je silnější než smrt. Básník touto úvodní básní vyjadřuje naději, že i jeho básně budou pro čtenáře jakousi útěchou a potěšením i nadějí. Při psaní básní se autor obrátil také do dávné minulosti, sebral národní pověsti a zavázal je ve skromnou kytici, kterou „ozdobnou stužkou ovinul". Po úvodní básni „Kytice" následuje dalších 12 básní. Připomeňme si jejich názvy: Poklad, Svatební košile, Štědrý den, Holoubek, Polednice, Zlatý kolovrat, Záhořovo lože, Vodník, Vrba, Lilie, Dceřina kletba, Věštkyně.

Poklad

Na pahorku mezi buky
kosteliček s věží nízkou;
s věže pak slyšet zvuky
hájem a sousední vískou.

Není zvuk to zvonka jemný,
tratící se v blízké stráně:
dřevatě to rachot temný,
zvoucí lid do chrámu páně.

A tu z vísky k boží slávě
vzhůru běží zástup hojný:
veský lid to bohabojný,
a dnes Velký pátek právě.

V chrámě truchlo: holé stěny;
oltář černá rouška kryje,
na roušce kříž upevněný;
v kůru zpívají pašije.

A hle, co se bělá v lese,
v černém lese za potokem?
Nějaká to veská žena,
ana v náručí cos nese.

A jde rychlým žena krokem,
svátečně jsou oblečena,
tam tou strání za potokem –
pacholátko malé nese.

Běží žena, dolů běží,
pospíchá do chrámu páně;
tuť nablízku lesní stráně
kostel na pahorku leží.

Cestou do kostela pak spatří žena vchod do skály. Když do skály vejde, uvidí hromadu pokladů. Posadí své dítě na zem a s pokladem utíká domů. Když se navrací již potřetí, je skála už uzavřena. Matka se hluboce trápí nad ztrátou svého dítěte. Uvědomuje si, že o největší poklad, své dítě, přišla. Celý rok pak čeká na Velký pátek. Skála je opět otevřená. Tentokrát si matka pokladu nevšímá, zajímá ji jen milované dítě, které si šťastná odnáší domů.

Ó jaké tu vzdává vroucí
Bohu svému žena díky!
Vizte slzy ty kanoucí!
Jak to dítě k sobě vine,
líbá čelo, ručky, rtíky,
a zas k ňadrům je přitiská,
jak celá v rozkoši plyne!

A hle, co se, v klínku blýská?
Co to znělo? - Ryzí zlato!
To zlato, jež loni byla,
aby dítě si pohrálo,
jemu v klínek položila.

Avšak ženu vábí málo,
co jí tolik hoře stálo!
Stáloť ji, ach, slzí mnoho;
leč děkujíc Bohu za to,
touže drahé tiskne děcko.
Hořceť zakusila toho:
žetě velmi málo zlato,
avšak dítě nade všecko!

Svatební košile

Již jedenáctá odbila,
a lampa ještě svítila,
a lampa ještě hořela,
co nad klekadlem visela.

Na stěně nízké světničky
byl obraz boží rodičky,
rodičky boží s děťátkem,
tak jako růže s poupátkem.

A před tou mocnou světicí
viděti pannu klečící:
klečela, líce skloněné,
ruce na prsa složené.

Slzy jí z očí padaly,
žalem se ňadra zdvihaly.
A když slzička upadla,
v ty bílé ňadra zapadla.
"Žel Bohu, kde můj tatíček?
Již na něm roste trávníček!
Žel Bohu, kde má matička?
Tam leží - podle tatíčka."
Sestra do roka nežila,
bratra mi koule zabila.

Měla jsem, smutná, milého,
život bych dala pro něho!
Do ciziny se obrátil,
potud se ještě nevrátil.

Do ciziny se ubíral,
těšil mě, slzy utíral:
„Zasej, má milá, zasej len,
vzpomínej na mě každý den,
první rok přádla hledívej,
druhý rok plátno polívej,
třetí košile vyšívej:
až ty košile ušiješ,
věneček z routy poviješ."

Již jsem košile ušila,
již jsem je v truhle složila,
již moje routa v odvětě:
a milý ještě ve světě,
ve světě širém, širokém,
co kámen v moři hlubokém.
Tři léta o něm ani sluch,
živ-li a zdráv - zná milý Bůh!

Marie, panno přemocná,
ach budiž ty mi pomocná:
vrať mi milého z ciziny,
květ blaha mého jediný;
milého z ciziny mi vrať –
aneb život můj náhle zkrať:
u něho život jarý květ –
bez něho však mě mrzí svět.
Marie, matko milosti,
buď pomocnicí v žalosti!
Pohnul se obraz na stěně
i vzkřikla panna zděšeně;
lampa, co temně hořela,
prskla a zhasla docela.
Možná, žeť větru tažení,
možná i - zlé že znamení!

Zemřelý milý pak přichází pro dívku. Dívka si na cestu bere modlící knížky, růženec a košile, které ušila. Cestou zakouší mnoho hrůz, prosí za odpuštění a schová se do umrlčí komory. Když zakokrhá kohout, zjevení zmizí. Ráno najdou lidé dívku na hřbitově, kde je čerstvě vykopán hrob, a kousky košil, které ušila, roztrhané a rozházené po celém hřbitově.

Dobře ses, panno, radila,
na Boha že jsi myslila
a druha zlého odbyla!
Bys byla jinak jednala,
zle bysi byla skonala:
tvé tělo bílé, spanilé
bylo by co ty košile !

Štědrý den

Hoj, ty Štědrý večere,
ty tajemný svátku!
Cože komu dobrého
neseš na památku?

Hospodáři štědrovku,
kravám po výslužce;
kohoutovi česneku,
hrachu jeho družce.

Ovocnému stromoví
od večeře kosti,
a zlatoušky na stěnu
tomu, kdo se posti.
Hoj, já mladá dívčina,
srdce nezadané:
mně na mysli jiného,
jiného cos tane.

Na Štědrý den zjišťují v prosekaném ledě dvě sestry své osudy. Jedna se má do roka provdat, druhá zemřít. Oba osudy se vyplní.

Toč se a vrč můj kolovrátku,
všeckoť ve světě jen na obrátku,
a život lidský jako sen!

Však lépe v mylné naději sníti,
před sebou čirou temnotu,
nežli budoucnost odhaliti,
strašlivou poznat jistotu!

Holoubek

Žena otrávila svého muže a brzy se provdala za jiného. Po třech letech usedá na hrobu otráveného muže holoubek a žalostně vrká. Žena nesnese jeho nářek a utopí se. Není však pohřbena, jen kámen veliký tlačí její tělo.

Polednice

U lavice dítě stálo,
z plna hrdla křičelo.
„Bodejž jsi jen trochu málo,
ty cikáně mlčelo!

Poledne v tom okamžení,
táta přijde z roboty:
a mně hasne u vaření
pro tebe, ty zlobo, ty!

Mlč! Hle husar a kočárek -
hřej si - tu máš kohouta!"
Než kohout, vůz i husárek
Bouch, bác! letí do kouta.
A zas do hrozného křiku -
„I bodejž tě sršeň sám - !
Že na tebe, nezvedníku,
Polednici zavolám!

Polednice vstoupí do světnice a žádá matku: „Dej sem dítě!" Zoufalá matka zvolá: „Kriste pane, odpusť hříchy hříšnici" a tiskne dítě k sobě. Když v poledne přišel otec domů, našel dítě i s matkou ležet na podlaze.

Ve mdlobách tu matka leží,
k ňadrám dítě přimknuté:
matku vzkřísil ještě stěží,
avšak dítě – zalknuté.

Zlatý kolovrat

Okolo lesa pole lán,
hoj jede, jede z lesa pán,
na vraném bujném jede koni,
vesele podkovičky zvoní,
jede sám a sám.

A před chalupou s koně hop!
a na chalupu: klop, klop, klop!
„Hola hej! Otevřte mi dveře,
zbloudil jsem při lovení zvěře,
dejte vody pít!"

Vyšla dívčina jako květ,
neviděl také krásy svět,
přinesla vody ze studnice,
stydlivě sedla u přeslice,
předla, předla len.

Pán stojí, nevěda, co chtěl,
své velké žízně zapomněl;
diví se tenké, rovné niti,
nemůže očí odvrátiti
s pěkné přadleny.

Zamiloval se a požádal krásnou přadlenu o ruku. Na druhý den žádá macechu o souhlas k ženitbě s její nevlastní dcerou:

„Jsem této země král a pán,
náhodou včera zavolán:
dám tobě stříbro, dám ti zlato,
dej ty mně svoji dceru za to,
pěknou přadlenu."

Ale macecha měla svoji vlastní dceru, kterou provdala za krále. Zatím v lese macechou zmrzačena umírala nešťastná přadlena. Díky kouzelnému kolovratu, který králi vyjevil pravdu, našel opět svou milou a kruté a prolhané maceše a její nehodné dceři se dostalo zlé odplaty. Král se oženil s dobrosrdečnou a krásnou přadlenou:

I přišla svatba zase zpět,
panna nevěsta jako květ;
i byly hody, radování,
hudby a plesy bez ustání
po tři neděle.

A což ten zlatý kolovrat?
Jakou teď píseň bude hrát? –
Jen do třetice zahrát přišel,
pak ho již nikdo neuslyšel
ani nespatřil.

Záhořovo lože

Šedivé mlhy nad lesem plynou,
jako duchové vlekouce se řadem;
jeřáb ulétá v krajinu jinou –
pusto a nevlídno ladem i sadem.
Vítr od západu studeně věje
a přižloutlé listí tichou píseň pěje.
Známátě to píseň; po každéť v jeseni
listové na dubě šepcí ji znova:
ale málokdo pochopuje slova,
a kdo pochopí, do smíchu mu není.

Kdo přichází cestou? –
V hábitě mládenec,
kříž maje v ruce, za pasem růženec! –
Uteč, mládenče, obrať se zpátky!
Tvá cesta v jistou smrt tebe uvádí.
Životě lidský i beztoho krátký,
a škoda tvého panenského mládí!
Obrať se, utíkej, co ti síla stačí,
dokud kyj ohromný na tě nepřikvačí
a neroztříští tvou hlavičku v kusy! -

Mladík přiznává lesnímu muži, který se ho chystal přepadnout, že jeho cesta směřuje rovnou do pekla. Lesní muž mladíka žádá, aby mu pak přesně pověděl co všechno v pekle uviděl. Za nějaký čas se lesní muž od poutníka doví, že v pekle slyšel úpěnlivé nářky, zlořečené klení, volání pomoci. Však nikoho tam není, kdo by tam potěšil, kdo s pomocí přišel. Lesní muž se dozví, že se v pekle nachází „Záhořovo lože". Lesní muž se děsí.

„Lože Záhořovo! - Záhoř je to jméno,
od matky mé často vysloveno,
když učívala mne plésti rohože,
když mi rohožemi na mechu stlávala
a vlčí kožešinou mne přikrývala.
A nyní v pekle Záhořovo lože? –
Však pověz mi ty - ty sluho boží,
co čeká Zahoře na pekelném loži,"

Lesní muž zničený tou zvěstí, klesá na zem ve smrtelném strachu, řve, svíjí se, bije se do hlavy pěstí. Obejme poutníkovy nohy a prosí: „Smiluj se, pomoz, pomoz, muži boží, nedej mi dospěti k pekelnému loži!" Záhoř klečí, prosit nepřestává. Bůh budiž milostiv muži kajícnému. Ta milost boží své divy činí.

„Záhoři, Záhoři, pokoj budiž tobě:
pokoj ti přináším v poslední své době!
Bez míry, bez konce jest milost boží...

***

„Amen" dí Záhoř. A v tom okamžení
sesul se ve skrovnou hromádku;
a jen ostružina na holém kamení
zůstala státi, jemu na památku.

Vodník

Na topole nad jezerem
seděl vodník podvečerem:
„Sviť, měsíčku, sviť
at mi šije nit."

Vodník myslí na svatbu: „Zejtra moje svatba bude." A byla. S dívčinou se lávka prolomila a „po mladičké dívčině zavířilo se v hlubině". Mladá žena je však ve Vodníkově říši nešťastná. Chce domů, pozdravit matku. Konečně Vodník její prosbě vyhoví, ale Vodníkova žena se musí do večera vrátit. Matka však nechce návrat své dcery do vodní říše povolit. Vodník přichází až na práh jejich domu a říká:

„Pojď již domů, ženo moje,
dítě pláče, dej mu pít."
Ach, matičko, muka, muka –
pro děťátko srdce puká!
Matko má, matičko zlatá,
nech mne, nech mne zase jít!"

„Nikam nedoď, dcero moje!
Zradu kuje vodní vrah;
ač že péči máš o dítě
mně o tebe větší strach

Vari, vrahu, do jezera!
Nikam nesmí moje dcera;
a pláče-li tvé děťátko,
polož je sem na náš práh!"

Něco padlo – pode dveřmi
mok se jeví – krvavý;
a když stará otevřela,
kdo leknutí vypraví!
Dvě věci tu v krvi leží -
mráz po těle hrůzou běží;
dětská hlava bez tělíčka
a tělíčko bez hlavy.

Vrba

„Pověz ty mi zjevně nyní,
co se s mojí paní činí?
Večer lehne zdráva, svěží,
v noci tělo mrtvo leží,
ani ruchu ani sluchu,
ani zdání o jejím duchu;
studené jest její tělo
jak by zprách nivěti chtělo."

„Kterak nemá mrtva býti,
když má jen půl živobytí?
Ve dne s tebou živa v domě,
v noci její duše v stromě.
Jdi k potoku pod oborou,
najdeš vrbu s bílou korou;
žluté proutí roste na ní:
s tou je duše tvoje paní!"

Sobecký manžel však chce mít svou paní je pro sebe. Hned dá uvedenou vrbu vykácet. V okamžiku, kdy byla sťata vrba, doma umírá i jeho paní. Zoufalý muž se ptá skácené vrby, co má teď dělat. Vrba mu radí:

„Dej mne z vody vytáhnouti,
osekej mé žluté proutí;
dej prkének nařezati,
kolébku z nich udělati;
na kolébku vlož děťátko,
ať nepláče ubožátko.
Když se bude kolébati,
matka bude je chovati..."

Lilie

Umřela panna v době jarních let,
jako když uschne mladé růže květ;
umřela panna, růže v poupěti –
škoda jí, škoda v zemi ležeti.
Dívka vyslovila přání:

„Pochovejte mne pod zelený les,
tam na mém hrobě kvésti bude vřes;
ptáčkové mi tam budou zpívati:
srdéčko moje bude plesati."

Pán na lovu uvidí na hrobě dívčině krásnou lilii a je tímto květem okouzlen. Lilii nechá přesadit do své zahrady a zahradník musí věnovat ušlechtilému květu velkou pozornost. Pán se zamiluje a kouzelná lilie se stává jeho chotí. I synáčka jemu povila. Pán však musí do války, péči o svou mladou paní svěřuje své matce. Ta však o mladou paní nejevila zájem.

Pán jede domů - dosti služby jest;
tu mu žalostná v ústrety jde vést:
„Tvé pacholátko již ti nežije,
a po tvé paní zvadlá lilie..."

Dceřina kletba

Což jsi se tak zasmušila,
dcero má,
což jsi se tak zasmušila?
Veselá jsi jindy byla,
nyní přestal tobě smích!

Děvče je zoufalé, protože zabila své dítě. Myslí na sebevraždu. Matka se ptá dcery, co vzkáže tomu hochu, který k nim chodíval do domu a děvčeti se dvořil. Dcera matce odpoví, že mládenec k ní zrádně mluvíval. Nešťastná matka se táže:

„A co necháš svojí matce,
dcero má?
A co necháš svojí matce,
jež tě milovala sladce
a draze tě chovala?

Kletbu zůstavuji tobě
matko má!
Kletbu zůstavuji tobě,
bys nenašla místa v hrobě,
žes mi zvůli dávala!"

Úlomky básní z Kytice vybrala
Alena Kulheimová,
Česká republika

Závěrečnou báseň z Kytice s názvem „Veštkyně" uveřejníme v příštím čísle Hlasů národa

An Open Letter to Those Who Don't Go to Church

Dear fellow pilgrim:

I greet you as someone who is looking for meaning and happiness, as we all are. I know you're sincere or you wouldn't be reading this letter. Know this first of all: We miss you at church. There's not a Sunday goes by when your absence isn't felt. You're missed. Join us.

Yes, I know this isn't a simple thing. The heart has its reasons, Pascal said. Well the church too has its complexities. Perhaps it is precisely one of these complexities that makes it difficult for you to walk regularly through a church door. So I won't try to sugarcoat the church. It is a far-from-perfect expression of God's love and mercy and it is a far-from-perfect expression of God's universal salvific will for everyone. Sometimes the church blocks God's love as much as it reveals it. It has been, and remains, a vehicle both of grace and sin. How do we get past its dark side?

Carlo Carretto, the renowned Italian spiritual writer, in his old age, wrote this Ode to the Church:

How much I must criticize you, my church, and yet how much I love you!

You have made me suffer more than anyone and yet I owe more to you than to anyone.

I should like to see you destroyed and yet I need your presence.

You have given me much scandal and yet you done have made me understand holiness.

Never in this world have I seen anything more compromised, more false, and yet I have never touched anything more pure, more generous or more beautiful.

Countless times I have felt like slamming the door of my soul in your face – and yet, every night, I have prayed that I might die in your sure arms!

No, I cannot be free of you, for I am one with you, even if not completely you.

Then too – where would I go?

To build another church?

But I could not build one, without the same defects, for they are my defects. And again, if I were to build another church, it would be my church, not Christ's church.

No, I am old enough. I know better!

That's a mature description of the church, expressing both love and realism. It's an honest description too. The church has a long history, both of grace and of sin and we who make up the church on earth don't do God very well. Nobody does. We need to admit that.

I can only guess at your reasons for not coming to church regularly or for not coming to church at all: Perhaps you have been hurt by the church, by the institution itself or by one of its priests or ministers. Perhaps you have been one of those who have experienced it as callous, as insensitive, as denigrating you in some way Or perhaps you are intellectually disenchanted with the church, unable to square its claims with your own sane grip on life and its mysteries. Or perhaps you have found what you are looking for elsewhere, outside the doors of the church you attended when you were little. Or perhaps you have just drifted away and don't think about church very much at all. Perhaps you don't feel a need for church in your life. Or, perhaps you are convinced that Jesus and his teachings are in fact tainted by the church, that Jesus never wanted to found a church, but wanted only that people take his teachings to heart and live in love and graciousness. There are many reasons why people don't go to church. I can only guess at yours.

But your reason for not going is not important for this letter. I don't want to defend the church here, make some kind of apologetics for it, or argue against any of the reasons that people give for not coming to church. And I don't want to try to show you reasons why, I think, it is important to go to church. This is not an apologetics, but a plea, an invitation:

Come back! Try us again! Or, if you have never belonged to the church, try us!

Maybe this time you will find life in the church and be able to drink in some of its graces. Maybe this time you will find it in you to forgive the church for its faults, see those faults are your own faults, and see why Jesus picked such an imperfect vehicle to carry on his presence. Maybe this time you will be able to see in the church what Jesus saw in it – an imperfect body made up of men and women like you and me, full of sin, full of ourselves, petty, small-hearted, less-than-sincere, miserly, and tainted, but also full of grace, full of Christ, big-hearted, sincere, generous, and pure, a group of men and women worth dying for – and belonging to. Come be with us!

A fellow pilgrim and a flawed church member

By Father Ronald Rolheiser,OMI
The Observer, September 2, 2011

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Prague - Josefov (2)

One of the detrimental aspects of Emperor Joseph's reforms was that he was recklessly determined on Jewish assimilation. The use of Hebrew and Yiddish in business transactions was banned and Jews were ordered to Germanize their names. But it was not until the turbulent year of 1848 which brought social upheavals that Jews were given equal status within the Habsburg Empire and were allowed to settle outside the confines of the ghetto. These concessions were accompanied by a number of violent anti-Semitic protests by the gentile Czech population. The process of forced assimilation split the Prague's Jews roughly half and half between predominantly German and Yiddish speakers and Czech speakers. However all Jews were seen by Czech nationalists as a Germanizing influence.

Despite several anti-Semitic riots occurring immediately before and after World War I the foundation of the Czechoslovak Republic in 1918 brought about liberal policies of the new government which were welcomed by most Jews. For the first time in their history, Jews were given equal rights as a recognized ethnic group, even though only a small percentage of them chose to be registered as Jewish. The period between World War I and World War II was considered by historians to be a second "golden age" of Prague's Jewish community. It was the time of flowering of the publication of Deutsche Prager Literatur and its contributors such as Franz Werfel, Franz Kafka, Max Brod and Rainer Maria Rilke.

After the Nazi occupation of Prague on March 15, 1939, the Prague Jews were subject of harsh persecution. They were barred from most professions, placed under curfew, and forced to wear a yellow star of David. In November 1941, the first transport of Prague Jews departed for the new ghetto in Terezín, once a fortress named after Empress Maria Theresa, which the Nazis falsely publicized as a "model Jewish city" with a benign self administration. Terezín, some 60 km northwest from Prague was in fact a mere stopover before the concentration camps. Of the estimated 55,000 Jews in Prague at the time of the Nazi invasion over 30,000 died in the extermination camps. Many survivors emigrated to Israel and the United States at the end of World War II. Of the eight thousand who registered as Jewish in the Prague census of 1947, a significant number joined the Communist Party only to find themselves victims of Stalinist anti-Semitic purges during the 1950's.

It is difficult to determine how many Jews now live in Prague. Prior to 1989 there were only around a thousand officially registered, but after the so-called Velvet Revolution many Czech Jews living abroad have rediscovered their roots and returned to Prague. The controversy over Jewish property seized by the Nazis has been resolved by and large, allowing the Jewish community to reclaim the six synagogues, the town hall and the old cemetery of Josefov.

Old Jewish Cemetery (Starý židovský hřbitov) also known as "beit hayyim" in Hebrew, meaning "House of Life" lies in the heart of Josefov. It was established during the 15th century and was used until 1787, by which time there were an estimated 100,000 bodies buried there one on top of the other, as many as twelve layers deep. The earliest tombstones were simple markers, later ones became more elaborate headstones with carved inscriptions and picturesque symbols evoking family names like fox = Fuchs family, stag = Hirsch family, bear = the Browns, a fish = the Fishers, a pair of blessing hands = the Cohens (meaning spiritual leader in Hebrew), a jug = representing the Levis whose occupation was to wash the rabbi's hands, tweezers = symbolizing a doctor, scissors for a tailer, a mortar for an apothecary, etc. Visitors to the Old Jewish Cemetery often place pebbles ('memory stones'), upon graves, a custom dating back to the Exodus, when graves were marked by stones piled in the desert. Today the cemetery, together with its Former Ceremonial Hall erected in 1908 and the nearby Klausen Synagogue (klausen = a group of buildings in German) form the centerpiece of Prague's Jewish Museum.

The Old-New Synagogue (Altneuschul or Staronová synagoga) got its paradoxical name because when it was built in the 70s and 80s of the 13th century it replaced an older building at that site. As a matter of fact this synagogue is the oldest functioning house of Jewish worship in Europe and one of the earliest Gothic buildings in Prague. Since Jews were prevented by law from becoming architects, the synagogue was in all likelihood constructed by the Christian masons working on the nearby Franciscan convent of saint Agnes (sv. Anežka) of Bohemia. To get to the main hall, one must pass through one of the two low vestibules from which the Jewish women watch the proceedings through narrow slits. Above the entrance is an elaborate tympanum covered by the twisting branches of a vine tree, its twelve bunches of grapes representing the twelve tribes of Israel. To the north of the synagogue is one of the many statues in Prague that were hidden from the Nazis during the World War II: an anguished statue of Moses by renowned sculptor František Bílek.

Just south of the Old-New Synagogue stands the Jewish Town Hall (See the illustration on the back of the September issue of Voices of the Nation), one of the few such buildings in Europe to survive the Holocaust. Founded and funded by Mordechai Maisel in the 16th century, it was later rebuilt in the Baroque style. The belfry contains a clock on each of its four sides one which, like the Hebrew script, runs counter clockwise (backwards).

In our next visit to Josefov we shall inspect the remaing buildings of this fascinating district of Prague.

Tony Jandáček

Photo on back page:
The Old-New Synagogue in Prague

